

LEGILE FORMATIVE ALE TOPONIMELOR ROMÂNEȘTI CU RADICAL ANTROPONIMIC. I. FORMAȚII DE PLURAL

DE

DRAGOȘ MOLDOVANU

În toponimia românească nu au fost stabilite încă legi: fiecare cuvânt își are istoria sa¹. Situația se explică prin aceea că, pînă acum, toponimia nu a devenit obiect de studiu pentru ea însăși. Dacă istoricul a căutat documente, sensuri, lingvistul a căutat mai ales atestări. „Mă limitez, de preferință, la formațiile rare și curioase, necunoscute sau puțin cunoscute limbii comune”, spune I. Iordan². Selecția a adus reale servicii lexicologiei și gramaticii, dar a făcut din toponimie o anexă a acestora. În asemenea condiții concluzia unică este că totul poate fi denumit prin orice, oricum și oricînd. Aplicată la domeniul derivării, ea a fost exprimată tranșant de I. Iordan³: „Impresia generală pe care o lasă cercetarea formațiilor toponimice sufixate este că subiectele vorbitoare nu cunosc nici o piedică și nici o limită în domeniul derivării, cînd nevoia cere să recurgă la acest mijloc de creație: de la orice temă și cu orice sufix poate, teoretic cel puțin, să ia naștere un nume topic nou”⁴.

¹ Principiul este criticabil numai prin exagerarea pe care o implică: renunțarea la orice tentativă de a degeaja o „istorie” comună, corelații mai mult sau mai puțin stabile în timp și în spațiu, legi.

² IORDAN, T. 461, nota 4.

³ IORDAN, T. 395.

⁴ Reamintim însă avertismentul lui W. Meyer-Lübke: „Toate evoluțiile unei limbi au anumite cauze și ele se fac după anumite reguli; nimic nu este întâmplător și arbitrar. Lucrul acesta s-a recunoscut de mult în studiul fonologiei și morfologiei, și recunoașterea lui formează însăși temelia cercetării noastre științifice; dar el este adevărat, în aceeași măsură, pentru derivațiune. Ceea ce ne pare izolat trebuie să facă parte dintr-o grupă mai mare; dacă însă nu găsim nexoarea trebuie să ne punem întrebarea de nu e cumva greșită concepția și falsă analiza noastră” (ap. Pușcariu, DR. II, 1921—1922, p. 693).

Fenomenul toponimic trebuie abordat și pentru sine. Toponimia nu poate deveni o disciplină independentă fără o recunoaștere a legilor proprii, care să-i definească structura. Studiarea acestor legi va permite și o verificare, o corecție sau o stabilire de etimologii; o determinare a particularităților comportării toponimelor față de apelative și, eventual, a caracterului lor sistematic; stabilirea genului proxim și a diferenței specifice a toponimiei românești față de toponimia altor țări; o analiză psihologică a procesului denominativ; în sfârșit, o definire mai puțin empirică a numelui propriu.

Articolul de față reprezintă o primă încercare de a stabili legi toponimice — pe care autorul o face conștient atât de necesitatea cit și de riscurile ei.

FORMAȚII SUFIXATE

I. LEGEA PLURALULUI SUFIXAL

Premisă. În aprecierea funcției elementelor derivate, alternanța de sufixe în condițiile identității relative a radicalului unui toponim⁵ are o relevanță maximă. Variantele numelor *acelorași* localități diferențiază două situații:

a) Sint echivalente funcțional sufixele: *-ăuși* și *-inși* (*Hodorosăuși/Hodoreaciniși*⁶), *-eni* (*-ani*) și *-ouți* (*Leucusani/Leucusouți*⁷, *Liteni/fost Litanouți*⁸), *-eni* și *-inși* (*Oprîșeni/fost Oprîșiniși*⁹), *-eni* și *-ovți* (*Zubriceni/fost Zubricovți*¹⁰), *-ești* și *-inși* (*Tomești/fost Tominți*¹¹, *Băsești*

⁵ Ne referim la variații tematice ca următoarele: *Șerbănești/fost Șerbesti* (a. 1544, MANOLESCU, C. 303), *Uitești/Oletești/Litești, Cîrstienești/Crâstienești/Cârțânești/Cîrstești* (DI, I). Din punct de vedere funcțional, sint nesemnificative greșelile de grafie ale diecilor, cum ar fi *Gontuești* pro *Colești* (a. 1484, BCIR, XII, 1933, p. 103 și nota). Este posibil ca unele deformări să se fi datorat greutăților de derivare ale anumitor nume cu anumite sufixe: „se poate vedea cum scriitorii lucrau cu finalele de nume ale satelor: *Hodoreasiniși* — *Hădărăuții* de mai târziu” (N. Iorga, în BCIR, X, 1931, p. 88). Uneori variantele probează dificultăți de pronunție populară: *Canțilărești/Canțirești* (a. 1779, p. 413, 399) /*Scantîrești* (a. 1786, p. 390) /*azi Canțălărești* (URICARIUL, XXII). Alteori ele sînt rezultatul atracției paronimice: *Vereșecani* (BOGDAN, D.M. I, 236) /*Verișcani* (a. 1518, Costăchescu, în I. NEC. VI, 1926—1927, p. 205 < *Jurje Vorosceac*), *Gîrdești/Grădești/Ogrădești* (DIR, A, XIV—XV, I, 278, XVII, IV, 104, V, 143). În sfârșit, ele reflectă diferențele variante ale numelor de persoană: satul *Neag* (a. 1409) /*Neagășești* (a. 1665, Costăchescu, în I. NEC. VII, 1928, p. 170/172), *Codrești/Cudrești* (în documente e atestat *Codre/Cudre*, id. ib., p. 44), *Leușeni/Aleușeni* (=rostirea ruteană a numelui lui *Ilie Star*, cf. Ghibănescu, ib., p. 179), *Lecusești/Licusești/Leucusești/Lecusești* (V. Bogrea, în AIIN. III, 1924—1925, p. 532).

⁶ BOGDAN, D.M. II, 562.

⁷ BOGDAN, D.M. II, 344/10 (a. 1458) — Roman.

⁸ COSTĂCHESCU, D.M. I, 269 (a. 1429) — Suceava.

⁹ BOGDAN, D.M. II, 224/221 (a. 1503).

¹⁰ Ghibănescu S.I. VII—VIII, 90 (a. 1479) /87 (a. 1429).

¹¹ BĂLAN, D.B. II, 6 (a. 1520) /10 (a. 1431) — Suceava.

fost *Basinți*¹², *Necșești*/ fost *Neașșinți*¹³, *Hudeștil*/ fost *Hudinți*¹⁴), *-ești* și *-eni (-ani)* (*Bălițești*/ *Bălițeni*¹⁵, *Biroslăvești*/ *Biroslăveni*¹⁶, *Drăgășești*/ *Drăgășani*/ *Drăgășeni*¹⁷, *Băloșești*/ *Băloșeni*¹⁸), *-ești*, *-ani* și *-oși* (*Mărcești*/ *Mărcani*/ *Mărconi*¹⁹), *-ești* și *-ăuți (-euți)* (*Călinești*/ *Călincăuți*²⁰, *Dobrinești*/ *Dobrinăuți*²¹, *Ilișești*/ *Ilișeuți*²², *Rugășești*/ *Rugășeuți*²³), *-ești* și *-ați* (*Românești*/ *Romanați*²⁴);

b) Nu sînt echivalente funcțional sufixele: *-oi* și *-ori* (*Pălicioi*/ *Policiori*²⁵), *-eni* și *-iți* (*Plăviceni*/ *Plăviți*²⁶, *Fisieni*/ *Fisliți*²⁷), *-eni* și *-ei* (*Crăciuneni*/ *Crăciunei*²⁸, *Făureni*/ azi *Făurei*²⁹, *Șetrăreni*/ *Șetrărei*³⁰, *Tonguzeni*/ *Tungujeni*/ *Tînguței*³¹), *-eni* și *-eți* (*Purcăreni*/ *Purcăreți*³², *Scheuleni*/ *Șcheuleți*³³), *-ești* și *-ezi* (*Huhulești*/ *Huhurezi*³⁴), *-ești* și *-oși* (*Ruginești*/ *Ruginoși*³⁵), *-ești* și *-ici* (*Pogănești*/ *Pogănici*³⁶), *-ești* și *-eci* (*Bobletești*/ *Bobleteci*³⁷), *-ești* și *-iți* (*Vihorăști*/ *Vihăriți*³⁸), *-ești* și *-eți (-iți)* (*Fața Măcărăștilor*/ *Fața Măcărășilor*³⁹, *Purcărești*/ *Purcăreți*⁴⁰,

¹² BOGDAN, D.M. I, 415/407 (a. 1490).

¹³ N. Iorga, în BCIR, X, 1931, p. 88 (sec. XV).

¹⁴ DIR, A, XIV—XV, I, 154, XVII, V, 351 (satul vornicului *Hudici*) — Dorohoi.

¹⁵ GHIBĂNESCU, S.I. III, 65/66 (același document, a. 1542, Tutova; cf. *Scorțești/Scorțeni*, id. ib., IV, 35, a. 1665, aceeași situație).

¹⁶ DI, I — Craiova.

¹⁷ DIR, A, XV, II, 144, XVI, III, 173—174, 203—204, 207—208 — Iași.

¹⁸ Ioan Bogdan, *Sămile minăstirilor de țară d'n Moldova pe anul 1742* (BCIR I, 1915, p. 253/255 — același document).

¹⁹ GHIBĂNESCU, S.I. XXII, 135—137 (același doc., a. 1617) — Pulna. Cf. *Boțeni/Boțoni* (SDT, I, 99) — Petroșeni.

²⁰ Aurel I. Gheorghiu, *Cîteva localități istorice din jud. Botoșani*, în „Rev. Moldovei”, I, 1926 (extras), p. 7.

²¹ GHIBĂNESCU, S.I. VIII, 162 (a. 1778) /161 (a. 1794).

²² BOGDAN, D.M. II, 156 (sec. XV?) /153 (a. 1499).

²³ BOGDAN, D.M. I, 414.

²⁴ DG — județul Argeș.

²⁵ DI, I — Băceni.

²⁶ DI, I — Caracal.

²⁷ Georg. D. Florescu, *Genealogia boierilor din Mărgineni*, în BCIR, IX, 1930 p. 46, sec. XVII/a. 1624.

²⁸ DI, I—II — Drăgănești.

²⁹ BOGDAN, D.M. II, 371 (a. 1489)/DG.

³⁰ DIR, A, XVII, I, 257, IV, 445 — Botoșani.

³¹ BOGDAN, D.M. I, 135 — Negrești.

³² SDT, II, 63 — Sfîntu Gheorghe. A doua formă este transcrisă: *Purkeretz* (a. 1500), *Pwrkeretz*, *Purkerecz* (a. 1504), *Purgerecz*, *Pwekericz* (a. 1505), *Purkerecz* (a. 1500—1520) ș.a.

³³ DIR, A, XVI, II, 183, 189—190, III, 103, IV, 217 inclus în Cuza-Vodă — Pașcani.

³⁴ DIR, A, XVII, IV, 119, 448, V, 281.

³⁵ URICARIUL, XXV, 81 (a. 1744). Cf. *Ruginenii*, satul lui *Lîă Rugină* (Costăchescu, în I. NEC. VI, 1926—1927, p. 203, a. 1459).

³⁶ SDT, II, 76 — Lugoj.

³⁷ DIR, A, XVI, IV, 308, XVII, III, 159.

³⁸ DI, I — Tîrgoviște.

³⁹ SDT, I, 381 — Aiud.

⁴⁰ SDT, II, 63 — Dej. Prima formă apare la 1750: *Porkeresty* și cca 1800: *Purcărești*; a doua este transcrisă *Purkerecz* (a. 1543), *Purkeretz* (cca. 1800), *Purcăreț* (astăzi, prin evoluție la singular).

**Noureștil/ Nuorești*⁴¹, *Năvîrneștil/ Năvîrneși/ Năvîrniși*⁴²), *-ești și -ei (Ciocîlțeștil/ Ciocîlței)*⁴³, *-inți și -ici (Grozinți/ Groznici)*⁴⁴).

În primul caz sufixul este semnul unui grup de persoane eterogen ca nume, care se află în relații de dependență socială (în sens larg) față de un individ numit Leucus, Biroslav etc.⁴⁵. În al doilea caz alternanța opune două categorii de sufixe: una a cărei semnificație este pur toponimică, identică cu cea de sub a), și a doua în care sufixul reprezintă semnul unei clase nominale. De fiecare dată reprezentarea conceptuală a obiectului este alta: *Ciocîlțești* este „satul oamenilor lui Ciocîlțeu (Ciocîlțea)” iar *Ciocîlței* este „satul ciocîlțelilor”, adică al oamenilor porecliți „ciocîlței”⁴⁶; *Vihorăști* este „satul lui Vifor”, *Vihăriși*, satul celor „bătuți de vifor”⁴⁷. În prima serie de toponime radicalul este privat de o motivare semantică, în timp ce radicalul seriei a doua este motivat, incluzînd o semnificație de apelativ⁴⁸.

Lege: Variabilitatea sufixelor la toponimele derivate din antroponime este în funcție de natura semantică a radicalului.

Relația A: Dacă radicalul este nemotivat semantic, poate admite numai un sufix colectiv specializat în derivarea toponimică personală⁴⁹. De ex.,

⁴¹ DIR, A, XIV—XV, I, 357 (a. 1467) /268 (a. 1454) — Iași. Transcrierea cu *-ț dur, Ntoreș*, este o greșeală.

⁴² DIR, A, XVII, IV, 64—65, 253—255, 445, V, 281. Cf. *hotarul Năvîrnișilor*, a. 1704 (IORGA, S.D. XVI, 205).

⁴³ DI, I — Băbeni (Bistrița).

⁴⁴ „Statul Groznici, ci-i zic și Grozintii” (BCIR, IV, 1925, p. 103, a. 1813).

⁴⁵ Am urmărit realizarea echivalenței atât în plan semantic, cât și în plan morfologic. Alternanțele: *Ciunteștil/Ciuntăhaza* (SDT, I, 154 — Imeu), *Cădișeni/ Cădișalău* (SDT, I, 123), *Iacobeni/Iacășdorf* (SDT, I, 300 — Agnita) îndeplinesc numai prima condiție, nu și pe a doua, deoarece este vorba de o echivalență semantică a sufixului ou un element al unui cuvînt compus. Diferența formativă are reper-cusiumi asupra categoriei morfologice.

⁴⁶ După DA, *ciocîlțele* este pluralul lui *ciocîlțeu*, s.n., „scurtătură, par, așchie”. Forma de plural masculin a toponimului se explică prin legea toponimică nr. 4 (vezi *întra*).

⁴⁷ SCRIBAN, D. s.v. *învîtorat*.

⁴⁸ *Crăciunei* < *crăciunel*, nume de plantă; *Pogănici* < *pogonici* s.m. „băiat care mînă vitele pe cîmp cînd se ară” (DM); *Plăviți* < *plăvit*, -ă, adj. (despre păr) „alb-gălbui, blond” (DM); *Măcăreți* și *Policiori* sînt plurale toponimice, conforme cu legea nr. 4 (*întra*) pentru *măcăreș*, s.n. (Transilvania) „bastonaș” (DLR) și *policioară* s.f. „partea de jos a jugului” sau „diminutiv de la poliță” (DM); *Purcăreți* și *Făurei* < *purcăreș* și *făurei*, diminutive pentru *purcar* (= porcar) și *laur*; *Bobleteci* < *bobletic* s.m. „lipsit de pricepere și de judecată, prost, molatec” (ȘAINEANU, D.U.); *Șetrărei* = „osteși sub comanda marelui sătrar” (id. ib.); *Huhurezi* < *huhurez* „ciof” (id. ib.); *Fisiiți* < *fisiit*, -ă, adj. de la verbul a *fisi* (DA); *Nuorești* < *nuor* „nor”, diminutiv; *Șcheuleți* < *șcheau* „bulgar”, diminutiv ad hoc; *Ruginosi* < *ruginos*, -oasă, adj. „ruginit”; *Tingujei*, diminutiv ad hoc de la *ting*, -ă, adj., „năting, bleg” (din v. sl. *tongŭ*, cf. SCRIBAN, D.).

⁴⁹ Folosim termenul lui P. Skok, care a distins două categorii toponimice fundamentale, toponimia descriptivă și personală (*Toponomastica*, în *Enciclopedia italiana*, XXXIX).

radicalul *Rad(-ul)-* se poate combina, teoretic, cu fiecare dintre următoarele sufixe: *-eni (-ani)*, *-ești*, *-oși (-oi)*, *-ari (-eri)* și *-ați*, pe de o parte, *-inți*, *-ăuți (-euți, -iuți)* și *-oți*, pe de alta⁵⁰ — pentru a nu lua în considerație decât adaptările românești ale sufixelor slave compuse cu *-iti* (*-ov-iti*, *-ev-iti*, *-iv-iti*)⁵¹.

Relația B: Dacă radicalul este motivat semantic, poate avea și un sufix nespecializat în derivarea toponimică personală.

Remarca 1. Sufixele *-oți* și *-ați* nu au fost recunoscute pînă acum în toponimia românească.

a) Fie toponimele *Branóți* (Balsș) și *Cocóți* (Lovîstea), al căror aspect de plural nu se poate explica de la apelative. După N. A. Constantinescu, terminația *-oți* ar fi pluralul unor nume de persoană în *-otă*⁵². Totuși, faptul că aceste toponime sînt atestate și în variantele *Brăneții*⁵³ și *Cocoi* demonstrează că tema este *Bran* și *Cocoi(u)* — atîtăzi numele satului este *Cucoiu*⁵⁴ — și, ca atare, *-oți* este sufix toponimic colectiv⁵⁵. Originea acestui sufix este bg. *-ovți*, specializat în derivări toponimice personale⁵⁶, care îl și dublează în variantele altor nume de sate, *Batoți* (Vînju Mare)⁵⁷ și *Cacoți* (Turnu Severin), anume

⁵⁰ Pentru o parte există deja toponime: *Rădani*, *Rădeani*, *Rădești*, *Radoii*, *Rădăuți*, *Răd(ă)țari* (cf. CDO, 356—357); restul sînt posibilități necalizate.

⁵¹ Toate acestea au fost folosite în documentele slavo-române și, uneori, în cele românești vechi.

⁵² Cf. CDO, 9 (*Nanoți* < *Nanotă*), 88 (*Sacoți* < *Sacotă*).

⁵³ Cf. „*siliștea Brăneșilor* ot sud Rom(anați)”, la 1653 (RIAF, XI², 1910, p. 311), *Brăneți* la 1722 (AIHN, VI, 1931—1935, p. 7).

⁵⁴ DI, I—II. Un *Dumitru Cocoi* este atestat la Urlăți în 1680 (N. Iorga, *Documente urlățene*, în BCIR, V, 1927, p. 209).

⁵⁵ Necunoașterea acestui sufix l-a făcut pe N. A. Constantinescu să dea o explicație greu de admis numelui satului *Racóți*, atestat la 1569 (Alexandru Ștefulescu, *Mănăstirea Tismana*², București, 1903, p. 185), prin numele nobililor maghiari *Rákoczy* (CDO, 355). Probabil că el este un derivat cu sufixul *-oți* de la antroponimul *Racu*, prezent și în alte toponime din Oltenia. Toponimul *Racoți* ar fi fost, de altfel, singura... atestare a numelui de persoană *Rákoczy* în Țara Românească. Cît privește *Dracóți*, considerată variantă (*ib.*), ea este o eroare de lectură, corectă în erata anexată la DI, I. Alte toponime în *-oți* sînt *Ivancoți* (Fîlăși, DI, II), *Dobroți* (azi *Dobrotu*, C. de Argeș, DI, I, enata) și poate *Grabooți* („satul unde șed Grabooți”, a. 1437, DIR, A, XIV—XV, I, 147) — formă intermediară.

⁵⁶ Cf. B. Cenev, *Istoria na bălgarskii ezic*, II, Sofia, 1934, p. 486. Sensul inițial al sufixului a fost acela de posesiv plural: *Stolanovți* = ceea ce îi aparține lui Stoian (acareburi sau rude), a(i) lui Stoian, — după care s-a folosit ca plural al numelui de persoană: mai mulți Stoian.

⁵⁷ G. Vîlsan se înșela considerînd pe *Batoți* o variantă fonetică pentru *Batuți*, de unde apropierea eronată de *Batucza* din Banatul sîrbesc (*Ținutul Porților de Fier*, în „*Arhivele Olteniei*”, V, 1926, p. 5, nota 1). Cf. Carlo Tagliavini: „Nella toponomastica poi — non essendo le comparazioni sorrette dalla semantica — le omofonie fortuite possono essere abbastanza numerose” (*Le origini delle lingue neolatine. Introduzione alla filologia romanza*³, Bologna, 1959, p. 113). O hartă austriacă de la începutul secolului al XVIII-lea înregistrează pentru numele româ-

Batovți și *Cacovți*⁵⁸ (DI, I—II). În Banat și în Transilvania sufixul *-oți* este angajat și în alte cupluri: *-oți* și *-inți* (*Laleșoții/Laleșinți*⁵⁹), *-oți* și *-euți* (*-ăuți*) (*Papoții/Păpeuții/Păpăuți*⁶⁰), *-oți*, *-ovți* și *-ești* (*Radmanoții/Radmanovți/Rădmănești*⁶¹) etc.

Sufixul toponimic colectiv *-oți* < *-ovți* și formele sale de singular la care a evoluat (probabil că aici intră și *Beloțu* — sat de lângă Craiova — și *Baboțu* — parte a comunei Prisăceni, Mehedinți — din DG, pentru care nu cunoaștem atestări vechi⁶²) trebuie distinse de sufixul singular *-oț(u)* din toponimele care nu desemnează colectivități⁶³ și care au o explicație diferită. Așa este muntele și schitul *Molomoțul* din Sinaia⁶⁴, atestat din secolul al VI-lea, pentru care o variantă veche, *Molomocul*, indică un derivat cu sufixul slav *-oc*⁶⁵. Singularul sufixului *-ov-* *ȳti* (bg. *-oveť*, sb. *-ovac*) a fost recunoscut de E. Petrovici în topograficele bănățene *Voinicoț*, *Socoloț*, *Bilcoț* etc., pe care le-a explicat prin locativul *-ovțu*⁶⁶. Etimologia este considerată „foarte probabilă” de I. Iordan (*op. cit.*, p. 442, nota 1). Cf. și exemplele culese din Almăj de D. Șandru⁶⁷: *K'yacoțu*, *Iloțu*, *Gobroțu* și *siliștea Laucoțea* de la 1658⁶⁸. Este clar că o explicație trebuie să pornească de la un caz oblic al sufixului, deoarece la nominativ el ar fi dat *-ovăț* (*-oveť*) sau *-ovți*. În

nesc forma *Batoz* (cf. T. G. Bulat, *O hartă a Olteniei din timpul ocupațiunii austriece, 1718—1739*, în „Arhivele Olteniei”, V, p. 178). Un sat *Batocz* apare în Transilvania la 1458 (SDT, II, 299 — Dej).

⁵⁸ Formele apar într-un zapis și un hrisov din 1640 (cf. „Arhivele Olteniei”, VII, 1928, p. 32—33). În DG se menționează satul la singular, *Cacoțul*, formă explicabilă prin aceeași evoluție pe care au suferit-o și alte toponime românești derivate cu sufixul slav *-iți* (*Rădăuți*, *Mehedinți*). La 1818 și Brăneții apare la singular: *Branețul ȳ* (IORGA, S.D. XXII, 174). Astăzi numele satului este *Brănețu* (DI, I — Balș).

⁵⁹ SDT, I, 351 — Lipova. Prima variantă apare la 1596 în forma *Lalesocz*; a doua este transcrisă *Lalesincz* (1717), *Lalesintz* (1828); astăzi: *Laleșinț* și *Lălăsinț*, prin evoluție la singular.

⁶⁰ SDT, II, 30 — Tg. Secuiesc. Primul nume este scris *Papotcz* (a. 1567), *Papotz* (a. 1760—1762); al doilea este scris *Pepeuts* (a. 1733); al treilea este cel actual, *Păpăuți* și, la singular, *Păpăuț*.

⁶¹ SDT, II, 71 — Lugoj. Prima formă este transcrisă *Radmanocz* (a. 1437), a doua *Radmanowcz* (a. 1477), ultima este cea actuală.

⁶² Adică ante sec. XVIII, când nu se produsese încă trecerea la singular. Pentru 1825 N. Iorga a constatat deja un singular *Beloț* (BCIR, X, 1931, p. 128).

⁶³ Singulară localitate în *-oț(u)* pe care o cunoaștem este *Gîrbóțu* de pe valea Almăjului (oficial *Gîrbovăț*), care provine însă dintr-un nume de poiană, „la câmpu Gîrbotului”, extins apoi asupra satului (Emil Petrovici, *Folklor din Valea Almăjului (Banat)*, în „Anuarul Arhivei de folklor”, III, 1935, p. 29).

⁶⁴ Michai Gold, *În munții Sinaei, Rucărului și Branului*, București, 1910, p. 31.

⁶⁵ CDO, 445 îl transcrie din DG greșit *Momoloțu*, după care îl explică din antroponimul *Momolan* „cu schimbare de sufix”!

⁶⁶ E. Petrovici, *Toponimice slave din Valea Almăjului (Banat)*, în DR. VIII, 1934—1935, p.178—179; idem, *Note slavo-române*, II, în DR. X, p. 337, nota 3.

⁶⁷ D. Șandru, *Enquêtes linguistiques du laboratoire de phonétique expérimentale de la Faculté des lettres de Bucarest*, în BL, V, 1937, p. 174.

⁶⁸ RIAF, XI?, 1910, p. 310 — fostul județ Jiul de Jos.

DI, I, se citează între variantele toponimului *Țarovăț* (*Țeroveț*, *Țirovăț*) și un *Țeroț*⁶⁹, ceea ce confirmă etimologia lui Petrovici, fiind desigur un caz oblic în raport cu celelalte forme. Este posibil însă ca acest caz să nu fi fost întotdeauna locativul ci, uneori, dativul posesiv: dacă primul era foarte folosit în slava comună, a început să fie ulterior înlocuit în această funcție cu dativul, pe lângă termeni ca *storona*, *krai*, *verh*, *niz*, *dol*, *seredina* etc.⁷⁰. Dativul posesiv era omonim cu locativul și explicația prin el este favorizată de faptul că toate radicalele toponimelor respective sînt antroponime. Este adevărat că dativul personal e mai puțin atestat în monumentele din limbile slave de sud decît din cele de est⁷¹, dar trebuie să recurgem la el pentru a explica unitar sufixul toponimic și sufixul *-oț(u)* din onomastica românească, unde nu a fost încă recunoscut⁷². Cf. *Dragoțal*⁷³, *Dragoțescu*, *Radoțeasa*, *Popoțea*⁷⁴, *Mitroțul* la moți⁷⁵. Credem că numele *Dobroțu* nu derivă din *Dobrotici*, cum susținea Petrovici (*loc. cit.*), ci este format cu sufixul *-oveț*; numele *Broț*, *Broțul* de la moți⁷⁶ sînt, poate, scurtări ale acestuia. Nu este exclus ca acest sufix să explice și alte forme „scurtate” ale unor antroponime, cum ar fi *Ionașco sîn Droț*⁷⁷, *Nechifor Droțea*⁷⁸, *Goța*, *Goțul*, *Goțe*, *Goi*, *Goțală* (CDO, 286—287), *Tecoță* (CDO, 387), *dealul lui Proță*⁷⁹, *Ioța*, *Ioțan* (care nu se pot explica fonetic din *Ioviță* cum crede Doina Grecu⁸⁰). Cum a arătat V. Bogrea, variantele lui *Goț* nu pot fi considerate „culte”⁸¹; se poate face însă o apropiere de apelativele *goță* și *goțoiul*, culese din Transilvania, cărora DA nu le dă o etimologie plauzibilă. Asupra provenienței lor din apelative a insistat și Densusianu, *Probleme de toponimie și onomastică*, București, 1928—1929, p. 112—124.

b) Numeroase toponime terminate în *-ați* sînt formații adjectivale la plural: *Despicați*, *Deșirați*, *Tupilați* etc. O a doua serie cu aceeași terminație nu poate fi interpretată în același mod, deoarece conține

⁶⁹ Tocilescu, în RIAF, I¹, 1883, p. 385 transcrie greșit *Țăroți* pe *цароц* din 1593.

⁷⁰ V. N. Toporov, *Lokativ v slovenskih iazikah*, Moscova, 1961, p. 349—50.

⁷¹ Dina Stanișeva, *Bespredlojni datelni i vinitelni lokalnoi funkții v slavianskih iazikah*, în „Izvestiia na Institutu za bălgarski ezik”, XI, 1964, p. 101—112.

⁷² CDO, 332 explică numele *Negoțu* și *Negoță* printr-o „contaminare” cu substantivul *negoți*.

⁷³ GHIBĂNESCU, S.I. XVIII, 87, a. 1495.

⁷⁴ CDO, 264, 356; I. Bianu în „Arhiva”, II, 1891, p. 571 (a. 1598).

⁷⁵ Tache Papahagi, *Cercetări în Munții Apuseni*, în GS, II, 1925, p. 68.

⁷⁶ T. Papahagi, *op. cit.*, p. 66.

⁷⁷ GHIBĂNESCU, S.I. XX, 16, a. 1539.

⁷⁸ GHIBĂNESCU, S.I. IV, 230, a. 1669.

⁷⁹ GHIBĂNESCU, I.Z. III-2, 46, a. 1667.

⁸⁰ Doina Grecu, *Prenume și nume de familie din secolele XVIII și XIX*, în CL, X, 1965, p. 175.

⁸¹ AIIN, I, 1921—1922, p. 388.

radicalele nemotivate semantic (*Galății*⁸², *Vasilații*⁸³, *Cernații*⁸⁴, *Romanații*, *Orlații*⁸⁵) sau radicale motivate, dar care, prin derivare, se privesc de semnificație, excluzând posibilitatea raportării la lexicul curent (+*Gonțați*, *Ursații*⁸⁶). Principalele explicații propuse au fost următoarele:

1. *-Ați* este pluralul lat. *-ates*. A fost părerea lui Hasdeu⁸⁷, Vailant⁸⁸, Tocilescu⁸⁹, cu aplicație la *Romanații* < *Romulates „veniți din Roma” — imposibilitate fonetică.

2. Numele orașului *Galății* ar păstra amintirea tribului celtic al galăților. Ideea au susținut-o G. Weigand, W. Scheiner, G. Kisch⁹⁰ și Th. Capidan, care admite un intermediar slav al formei bizantine *Galatai*⁹¹. Împotriva etimologiei se ridică serioase obiecții de ordin istoric: „păstrarea amintirii despre un popor așa de vechi (anterior existenței românilor ca entitate etnică), fie și sub forma unor toponimice, mi se pare foarte puțin probabilă” (IORDAN, T. 271).

3. A. Philippide a încercat o explicație a numelui *Galății* < cuman. *galat(i)* „cetate”⁹², care i se pare lui I. Iordan „convingătoare” (IORDAN, T. 271, nota 4). Există însă o dificultate peste care Philippide trecea prea ușor: aspectul de plural al primelor atestări. „Din *Galat*, spune el, românul a făcut *Galății*, punându-l la plural. Această punere la plural a lui *Galat* se explică prin nenumăratele nume de localități terminate în *-ați*, provenite din singulare în *-ăt*. Până și *Bîrladul*, macar că nu terminat în *-ăt*, ci în *ád*, se pare că n-a scăpat într-o vreme de tendința limbii române de a-l face plural, căci într-un document moldovenesc de la 1438 stă scris *оу БРЛАДХЪ*, locativul plural [...]” (*loc. cit.*). Lingvistul ieșean greșește, mai întâi, când atribuie „tendinței limbii române” un plural aberant dintr-un document *slavo-rus* fals, care reflectă doar ignoranța diacului: un plural pentru Bîrlad nu apare niciodată în documentele românești și nici măcar în cele slavo-româ-

⁸² Pe lângă orașul de la Dunăre, sate cu acest nume sînt în Transilvania (SDT, I, 251) și Moldova de nord (D. Frunzescu, *Dicționarul topografic și statistic al României*, București, 1872). Cf. și *Galății*, toponim în zona satului Nepos (G. Istrate, *Graul satului Nepos* (jud. Năsăud), în BIFR, IV, 1937, p. 86).

⁸³ Numele a două sate din Oltenia, unul lângă Brănești și altul, dispărut, lângă Alexandria (DI, I—II).

⁸⁴ Un topografic este la Flămînzesti, C. de Argeș (DI, I); un sat este pe Bogdana — Birlad (DIR, A, XVI, IV, 30, a. 1591, URICARIUL, XV, 394, a. 1846).

⁸⁵ Numele fostului județ și ale unor sate din Oltenia, dintre care unul este *Valea Rumânaților* (DI, I—II). Cf. și *Românații* în Muntenia, a. 1594 (Tocilescu în RIAF, I², 1883, p. 311). Pentru *Orlații*, vezi *infra*, p. 29 și notele 147—148.

⁸⁶ +*Gonțați*, sat lângă Ploiești, a. 1602, DIR, B, XVII, I, 58—59; *Ursații* — sat în Oltenia, a. 1509 (GHIBĂNESCU, S.I., I, p. 319).

⁸⁷ HEM, II, 1240.

⁸⁸ Ap. George Baronzi, *Limba română*, Brăila, 1872, p. 77.

⁸⁹ Gr. Tocilescu, *Istoria românilor*², București, 1900, p. 76, cf. DG.

⁹⁰ Vezi rezumatul discuției în IORDAN, T. 271.

⁹¹ Th. Capidan, *Les noms géographiques de Roumanie et le Dictionnaire Toponymique Roumain*, în „Langue et Littérature”, IV, 1948, nr. 1—2, p. 167, nota 3.

⁹² Alexandru Philippide, *Originea românilor*, III, Iași, 1927, p. 374.

ne⁹³. În al doilea rând, el apropie nejustificat numele *Galați* de toponimele în *-ați* cu bază adjectivală: trecerea la plural este posibilă numai în cazul termenilor apelativi sau a antroponimelor dublate de o valoare apelativă, nu și pentru cuvintele a căror semnificație s-a pierdut (vezi legea nr. 2, *infra*). Apariția pluralului nu poate fi un accident și nici nu este un proces mecanic de felul celor din domeniul foneticii. În al treilea rând, tendința limbii române este de a trece la singular numele de localități cu aspect de plural, și nu invers (toponimele în discuție au devenit astăzi singulare fără ca vreunul să fi fost folosit la singular înainte de secolul al XVIII-lea). În sfârșit, ipoteza originii cumane nu poate explica prezența numelui în Transilvania.

4. *-Ați* este pluralul unui antroponim terminat în *-at*. Este ideea lui Bogrea, care vedea la baza toponimelor *Romanați* și *Vasilați* numele grecești Ῥωμανάτος și Βασιλάτος ⁹⁴. I. Bilețchi a acceptat părerea: sint antroponime cu sufixul *-at* < gr. *-atos* la plural⁹⁵. N. A. Constantinescu distinge sufixul *-at* de origine latină de *-at* de origine greacă, prezent „la numele calendaristice: *Anghelat*, *Cosmatu*, *Vasilat* (> s. *Vasilați*) [...] Prin analogie cu toponimul *Vasilați* > *Vasilat*, s-ar putea explica, în mod logic, toponimele *Galați* și *Romanați* din singularele *Galat și gr. *Romanat*” (CDO, LVI). Părerea suscită următoarele obiecții: a) Nu sint atestate antroponimele *Galat*, *Vasilat* și *Romanat* în limba română (vezi CDO, 61, 169, 362); b) Sufixul grec *-at* apare la noi după 1700 și sporadic. *Anghelat* este, de fapt (I), „*Anghelit*, negustor din C. de Argeș” (CDO, 12), *Vasilat* este ipoteza lui Bogrea luată drept certitudine, *Cosmat* apare într-un „document actual” (vezi CDO, 35). Sufixele antroponimice de origine greacă apar abia în secolul al XVIII-lea, așadar „analogia” nu se putea produce; c) Chiar dacă ar fi existat antroponimele respective, trecerea la plural, „logică” astăzi, era imposibilă pînă în secolul al XVIII-lea, deoarece numele de persoană nemotivate semantic nu puteau avea un plural direct (vezi legea nr. 2, *infra*), ci doar sufixal (legea nr. 1, relația A). Din același motiv nu este valabilă explicația lui Candrea, *Cernați* < *Cernat*, n. pers. cu sufix slav (CANDREA, T. 209).

5. Etimologia *Galați* < n. loc. *Galici* (*Halici*), avansată de istorici în baza datelor din așa-zisa diplomă bîrlădeană, nu poate rezista controlului fonetic, cum au arătat I. Bogdan (*op. cit.*, p. 142, 144 nota 1) și A. Philippide (*op. cit.*, p. 373—374).

⁹³ Este curios că Philippide, deși îl citează pe Bogdan, nu ține seama de observațiile acestuia: a) documentul este fals; b) în el se află „forme neexacte din punctul de vedere al gramaticii și formațiunii cuvintelor” (p. 122), care dovedesc că „autorul [...] le-a format în mod arbitrar” (p. 123); c) în documentele slavo-române locativul este întotdeauna de singular (p. 124); d) locativul plural respectiv este o „excepție, dacă nu cumva aci avem a face cu o greșală de citire a lui Uljanickij” (p. 141). Vezi Ioan Bogdan, *Scrieri alese*, București, 1968.

⁹⁴ AHN, I, 1921—1922, p. 390.

⁹⁵ I. Bilețchi-Albescu, *Elemente grecești în patronimia românească*, în „Anuarul liceului Dragoș Vodă”, p. 86.

6. *-Ați* este sb. *-ac* (= *aț*). Această explicație, limitată la *Galății* sau la *Romanații*, a fost încercată de I. Bogdan (*op. cit.*, p. 143), G. Weigand⁹⁶, N. Iorga⁹⁷, N. Drăganu⁹⁸ și acceptată de G. Ivănescu⁹⁹, Iorgu Iordan¹⁰⁰ și Constantin C. Giurescu¹⁰¹. Se prezintă însă serioase obiecții: a) Sufixul sîrb *-ac* nu se atășează, în general, direct la radicalul antroponimic (ca în toponimele românești), ci prin intermediul altor sufixe, ca *-ev*, *-ov*, *-in*. Remarca a fost făcută deja de I. Bogdan (*loc. cit.*) și reluată de Philippide (*loc. cit.*); b) O obiecție fundamentală, de fonetică istorică sîrbă, a adus I. Bărbulescu: *-ac* s-a ivit în sîrbă începînd cu veacul al XIV-lea, dintr-un *-ec* (= *ăț*) < slv. v. — *кцк*¹⁰². Fără să cunoască, probabil, articolul lui Bărbulescu, E. Petrovici repetă observația acestuia, corelînd-o cu constatarea că toponimele slave de pe teritoriul românesc derivate cu *-кцк* au forma mai veche *-ăț* sau *-eț*, fără excepție¹⁰³; c) Mapa geografică în care există toponimul *Romanații* conține numai toponime de origine slavo-bulgară (E. Petrovici, *loc. cit.*); d) *Romanații* este un plural. Or, dacă ar fi o formație slavă, forma sufixului ar fi trebuit să fie *-ați* (*Romaniți*) (id. *ib.*); e) Ultima obiecție este mai puțin importantă cît timp se poate presupune că formele în *-aț* au devenit plurale în românește. Însă acest fenomen nu era posibil dacă antroponimele erau nemotivate semantic (vezi *infra*, legea nr. 2) și forma de singular a sufixului nu coincidea cu a unui sufix românesc personal (vezi *infra*, legea nr. 3). Nici unul dintre corespondentele reale ale slavului *-кцк* (rom. *-ăț*, *-eț*) nu au trecut la plural¹⁰⁴.

Lăsînd la o parte chestiunile de amănunt, considerăm că două sînt greșelile fundamentale ale acestor ipoteze: a) au încercat explicații pentru toponime izolate, neglijînd considerarea lor ca termeni ai unei serii unice; b) nu au presupus existența unor legi morfologice, accep-

⁹⁶ Ap. IORDAN, T. 301.

⁹⁷ Cu diferite ocazii. Vezi, de ex., „Revista istorică”, XIII, 1927, nr. 4—6, p. 196 și *Revelații toponimice pentru istoria neștiută a românilor* („An. Acad. Rom., Mem. Sect. ist.”, s. III, t. XXIII, 1941, p. 17—18).

⁹⁸ Nicolae Drăganu, *Români în veacurile IX—XIV pe baza toponimiei și a onomasticeii*, București, 1933, p. 280—281 și nota.

⁹⁹ Recenzie la art. lui Iorga, în BIFR, IX, 1942, p. 212.

¹⁰⁰ IORDAN, T. 271.

¹⁰¹ Const. C. Giurescu, *Tîrguri sau orașe și cetăți moldovene din secolul al X-lea pînă la mijlocul secolului al XIII-lea*, București, 1967, p. 226.

¹⁰² Ilie Bărbulescu, *Originea celor mai vechi cuvinte și instituții ale românilor*, în „Arhiva”, XXIX, 1922, p. 6—7.

¹⁰³ E. Petrovici, *Toponime de origine slavo-bulgară pe teritoriul R.P.R.*, în CL, II, 1957, p. 35—36; idem, *Toponime sud-slavo-occidentale în Oltenia*, în „Romanoslavica”, XII, 1965, p. 12—14. El se raliază ipotezei lui Bogrea și N. A. Constantinescu (în ultimul articol).

¹⁰⁴ Uneori documentele atestă toponime cu terminații muate, în *-eți*, dar acestea nu sînt plurale deoarece la genitiv-dativ au o flexiune de singular. Satul lui Stan Lucaveț, anume *Lucaveți* (CAT. MOLD. I, 17) este un plural aparent. Cf. *hotarul Lucavățului* (a. 1696; BĂLAN, D.B. III, 86).

tind orice motivare plauzibilă numai fonetic sau semantic. În ceea ce ne privește, pornim de la următoarele constatări: 1° toate toponimele în discuție desemnează colectivități umane; 2° în toate există o temă antroponimică incontestabilă¹⁰⁵; 3° toate au avut la început un aspect de plural; 4° nu este un plural al numelui de persoană, deoarece acesta nu-l putea avea dacă era nemotivat (vezi legea nr. 2, *infra*) și nici al unui antroponim sufixat, lucru iar imposibil (vezi legea nr. 3, *infra*). Urmează că *-ați* este un sufix toponimic de plural¹⁰⁶. Deoarece nu are un corespondent în limbile slave, trebuie să-i căutăm originea în fondul romanic. Dacă facem abstracție de sufixele slave (în *-i*) și de *adaptările lor fonetice* românești (*-ăuți*, *-euți*, *-oți*), toate celelalte sufixe toponimice personale au la bază în românește un singular cu funcție adjectivală și patronimică: *-esc(u)*, *-(e)an(u)*, *-oi(u)* sau *-oñ(u)*, *-ar(u)*. *-AȚI* este pluralul lui *-AT* < lat. *-atus*, peste care s-a suprapus sl. *-atŭ*, avînd aproape aceleași funcții¹⁰⁷. Într-o primă serie antroponimică valoarea adjectivală a sufixului este încă vizibilă: Stoica *Lățatul*, *Hinat*, *Fiiat*, *Sinat*, *Frătat*, *Bunata*, *Unchiat*, *Moșat* din Tîrgșor¹⁰⁸ = cu laț(e), cu fin,

¹⁰⁵ Bazat pe variante cum ar fi *Rumánați*, *Románați*, *Románați*, unele doar simple grafii „interpretate”, N. Iorga a presupus un antroponim *Român, cu valoare etnonimică pentru slavi(!), de unde teoria stringent romantică a insulei de români izolați în masa slavă care le-ar fi dat numele. Variantele se explică însă prin obișnuita atracție paronimică la care erau supuse numele de locuri și de persoane nemotivate semantic (cf. și *rumâni* pro *romani* la Coresi, *Apost.* 76/15). Dimpotrivă, ar fi imposibil de explicat prin această ipoteză forma, mai frecventă și mai constantă, *Romanați*: deformările suferite de apelativele curente nu se produc decît pentru a le apropia de o altă serie apelativică, iar nu în sensul eliminării semnificației. Radicalul antroponimic *Gal-* din *Galați* este și el bine reprezentat în onomastica veche. N. Drăganu l-a raportat la un n. pers. *Gal* de origine slavă, < *galŭ* „negru” (DR. II, 280—281) care există ca apelativ în aromână (T. Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân*, București, 1963, p. 486). Este foarte probabil ca, cel puțin pentru unele cazuri, n. pers. *Gal* din română să fie și de origine slavă, nu numai latino-maghiară, cum crede CDO, 62, unde este lucrat s.v. *Galie*. Abestări: *Gallus* filius Wydh de Bord (Gal, fiul lui Vid, din Bord) la 1231, magister *Gallus*, la 1317, *Gallus* de Chouay, la 1342 (HURMUZAKI, I, 120, 577, 677), *Gal* și *Gal Vector* din registrul Brașovului de la 1521 și 1529 (HURMUZAKI, II³, 381, 650), Lupu *Gal(ea)* („den parte moșilui nostru Lupului Găli”, Iorga, *Documente irlăne, p.* 237), la 1719 (CDO ia genitivul drept nominaliv, creînd numele *Galei*, în care *-ei* ar fi sufix! p. 62), poiana *Galul* pe Bistrița (a. 1586) sau poiana *Galului* (a. 1591, cf. „Arhiva”, XXIII, 1912, p. 400, 41) — ulterior satul *Galu* (a. 1803) cu cătunul *Piriul Gal* (a. 1846, URICARIUL, VII, 257, XV, 378) ș.a.

¹⁰⁶ Singularul care a intuit aceasta a fost I. Iordan, pornind de la alternanța *Românești/Romanați* care, ar proba, teoretic cel puțin, că *-ați* este, ca funcțiune, identic cu *-ești*. Rămîne să se stabilească pe de o parte sensul temei [...], pe de alta originea sufixului *-ați*” (IORDAN, T. 301).

¹⁰⁷ A. Meillet, *Études sur l'étymologie et le vocabulaire du vieux slave*², II, Paris, 1961, p. 290; *bradatŭ* = *barbatus* „cu barbă”.

¹⁰⁸ TOCILESCU, D. I. 241, începutul secolului al XVI-lea, Muntenia; A. Philippide, *Știri despre limba românească pînă în secolul XIV*, în BIFR, II, 1935, p. 7, a. 1348; DIR, B, XVI, IV, 481, a. 1580; CDO, 148 — etimologia din gr. *Sinetos* este improba-bilă; GHIBĂNESCU, I. Z. I—1, p. 139, a. 1574; DIR, A, XVI, II, 187; CDO, 400; HURMUZAKI, II³, 652, a. 1529.

cu fiu(sin), cu frate, cu bun, cu unchi, cu moș. În latină aceeași valoare o avea sufixul în cognomina și nomina singularia: *Muscatus*, *Lupatus* = cu muscă, cu lup¹⁰⁹. Într-o a doua serie antroponimică, *-at* își pierde semnificația adjectivală, prin atașarea la radicale antroponimice nemotivate, devenind sufix pur onomastic: *Ignat Nicorat*¹¹⁰, *Necșat*, *Vidat*¹¹¹. Capacitatea sufixului de a indica dependența în sens larg, dar mai ales cea familială, a favorizat folosirea lui ca patronimic: trecerea de la „cu moș, cu unchi, cu bun” la „al moșului, al unchiului, al bunului” este minimă. De aici posibilitatea utilizării sufixului ca plurale tantum pentru a exprima dependența unui grup față de o persoană: *Gonțași* = oamenii lui Gonța, după cum în italiană *Ponzate* = oamenii lui Pontius¹¹². Toponimele personale românești în *-ași* impun deci corectarea opiniei lui G. Rohlfis, după care „în afara Italiei nu este recunoscută desinența *-ates* cu funcție patronimică”¹¹³. În România apuseană peste sufixul latin s-a suprapus celt. *-attus*, care forma derivate genealogice și patronimice, și gr. *-ατης*, care forma patronimice; dificultățile de a distinge a sufixului latin de celelalte sînt foarte mari — și savanții înclină să creadă că în formații ca: *Palanzăt*, *Caprolatti*, *Siolatti* „locuitor(i) din Palanza, Caprarolo, Sirolo”, nu s-ar continua sufixul latin¹¹⁴. Aceasta este, desigur, situația din aromână, unde *-ași* participă la izoglosa sufixului grec în formații ca *alăk'ași*, sg. *alăk'at* „locuitor(i) din satul Lacă”¹¹⁵.

Corolarul I. Varianta *Brăneșii* a toponimului *Branofi* pare să contrazică relația A a legii, deoarece conține un sufix nespecializat în derivarea toponimică personală, *-eși*, adăugat la un radical nemotivat, *Bran*. Există și alte situații identice: *Dobroteni/Dobroței* (Cricov, DI, II), *Bogdănești/Bogdănei* (Vedea, DI, I), *Romanași/Românași* (ANON. CANTAC. 95). Este vorba însă de excepții aparente: în asemenea situații combinația cu un sufix nespecializat coincide formal cu pluralul unor apelative fără nici o legătură cu tema inițială: *brîneș*, diminutiv de la *brîu*¹¹⁶, *dobroșel*, nume de plantă (CDO, 261—262), *bogdănel* și *românaș*, diminutive de la *bogdan*¹¹⁷ și *român*. Semnificative sînt și

¹⁰⁹ Giandomenico Serra, *Per la storia del cognome italiano, II, Sulla continuità dell'onomastica latino-romanza nei nomi proprii canavesani (e piemontesi)*, în DR. IV, 1926, p. 556.

¹¹⁰ I. Marțian, *Bejenari din Ardeal*, în AIN, IV, 1926—1927, p. 169, a. 1762.

¹¹¹ DIR, B, XVII, II, 380, a. 1615; DIR, B, XVII, I, 409, a. 1609.

¹¹² Gerhard Rohlfis, *Aspetti di geografia toponomastica*, în VII Congresso internazionale di scienze onomastiche, *Atti e Memorie*, III, Florența, 1963, p. 485.

¹¹³ Idem, *ibidem*, p. 485, cf. 488.

¹¹⁴ Carlo Tagliavini, *Gli etnici italiani, ibidem*, III, p. 498—499.

¹¹⁵ Pericle Papahagi, *Din toponimia aromânească. Numiri de localități formate cu prepoziția a (=lat. ad)*, în „Arhiva”, XXX, 1923, p. 169.

¹¹⁶ În DA *brîneș* are sensurile: „șiret”, „cingătoare”, „baieră” etc.

¹¹⁷ În Banat înseamnă „copil”, iar în fostul județ Dimbovița, „stîlp la stăvilarul morii” (DA).

numele satelor ardelenene *Vaidei* (Orăștie și Luduș), care provin din antroponimul *Vaida* (unele atestări ale acestor nume sînt: *Vajdenj*, a. 1673, *Vojvod*, *Wajwoden*, a. 1808). Derivat cu sufixul apelativic *-ei*, numele se transformă într-o sintagmă, *vai-de-ei*, care poate fi recunoscută în alte atestări: *Vájdèjei*, a. 1733, *Vajdejei*, a. 1750 — pentru primul sat — și *Vajdyej*, a. 1750, *Vajgyejei*, a. 1839 (cu fonetism ardelenesc!) — pentru al doilea (SDT, II, 223). Departate de a anula legea toponimică stabilită, aceste „exceptii” subliniază dependența dintre natura semantică a radicalului și sufix: *Un radical antroponimic nemotivat poate accepta sufixe specifice derivării apelativice numai atunci cînd este omofon cu un apelativ și, ca atare, derivatul său coincide formal cu un derivat al acestuia.*

Remarca 2. Faptul că antroponimele cu bază apelativică reală sau omofone cu un apelativ pot forma toponime la plural cu orice sufix, face dificilă investigația etimologică. Multe toponime cu aspect de apelative nu au o semnificație „socială” sau „psihologică” așa cum am fi tentați să le-o acordăm dintr-o perspectivă actuală. *Bărboși* (Snagov) nu este un toponim „psihologic”, ci are o bază antroponimică: un *popa Barbul* vinde o parte din sat în anul 1590¹¹⁸. *Roșiicii* (pe Idrici) și *Roșiorii* (în Cîrligătura) nu implică o caracterizare, fiind derivate de la numele de persoană *Roșu*¹¹⁹, respectiv *Dumitrașco Roșca*, proprietarul de la 1667¹²⁰. *Albinari* (Teleajen) nu este un toponim „social”, explicabil printr-un nume de agent, ci provine de la numele marelui spătar *Albină*, căruia i se întăresc părți în acest sat în jurul lui 1581¹²¹. *Risipiți* (Dolj) sugerează imaginea unui sat de tip împrăștiat, dar este, de fapt, un derivat de la numele unui *Risipă*, care figurează printre moștenitorii satului într-un document din 2 aprilie 1627¹²². *Mărăței* nu este un sat de oameni „sărmani, nenorociți”¹²³, ci satul lui *Mărat*, care îl stăpînește pe la 1350¹²⁴. Într-un zăpis nedatat apare un *Popa din Popșorii*¹²⁵. *Tătărășii*

¹¹⁸ DIR, B, XVI, V, 469. „Psihologic” îl consideră IORDAN, T. 315.

¹¹⁹ Henri H. Stahl, *Contribuții la studiul satelor devălmășe românești*, III, București, 1965, p. 45. Un argument în plus este numele actual al satului, *Roșiști* (GHIBĂNESCU, I.Z. I—1, p. 211, 249). La 1846: *Roșieci* (URICARIUL, XV, 398).

¹²⁰ GHIBĂNESCU, I.Z. III-2, p. 40. Derivările prin alterarea radicalului antroponimic sînt destul de frecvente. Cf. *Bărbătești* < *Barbu barul* (DI, I), *Negoești* < *Negușor* („unde a fost”, DIR, A, XIV—XV, I, 159), *Hălăuțești* < *Holoca* (a. 1600: *Toader Holoca*, cf. RIAF, II⁴ 1885, p. 708), *Băliceni* < *Baloș Ciortan*, căruia i-a fost întărit (DIR, A, XVI, I, 431—432) ș.a.

¹²¹ DIR, B, XVI, IV, 498 (datat cu aproximație: 1580—1582).

¹²² Cf. Nicolaescu-Ploșșor, în „Arhivele Olteniei”, II, 1923, p. 229. D. Buzatu se gîndește la o explicație printr-un apelativ (*Procesul denumirii așezărilor umane*, în „Mitropolia Olteniei”, XV, 1963, p. 426). IORDAN, T. 321—322 îl trece la categoria „psihologice”.

¹²³ Cf. Ovid Densusianu: „Nu poate fi decît un derivat de la *mărat*” (*Limba română în secolul al XVI-lea. Lexicul*, București, 1932—1933, p. 108; idem, *Probleme de toponimie și onomastică*, București, 1928—1929, p. 198).

¹²⁴ GHIBĂNESCU, S.I. XV, 34.

¹²⁵ GHIBĂNESCU, S.I. XVI, 130.

de lângă Suceava nu sînt nici un sat de tătari și nici de robi tătărești, cum credea Iorga: satul a luat naștere pe seliștea „unde au fost *Petir Tătarul*”¹²⁶. *Moșia* sau *Ocina Papii* de lângă Fetești s-a numit într-un timp *Păpănei* și *Păpenei* alături de *Păpeni*¹²⁷. Un sat *Golani* s-a numit așa, poate, de la numele logofătului *Ion Golăi*, căruia i-a fost vîndut de Petru Vodă¹²⁸. La 1718 *Ștefan Ochiul* cu familia vinde ocina și moșia sa din satul *Deocheți*¹²⁹: toponimul pare a fi o formație parasintetică. Această modalitate a derivării nu a fost întrevăzută încă de lingviști¹³⁰.

Este necesar să observăm că omofonia nu e întotdeauna „naturală” ci se poate crea printr-o deformare mai mult sau mai puțin sensibilă a radicalului antroponimic: *Groznicii/ Grozinții, Brîneții/ Branoții*. Astfel de modificări sînt destul de frecvente în toponimie. Cf. *Ceucani/ Cevcani* > azi *Ciocani*¹³¹, *Corăchieștii/ Corochieștii/ Corotchieștii/ Curutchieștii* > azi *Curechiștea*¹³². Nu întotdeauna atracția paronimică produce formații motivate semantic; uneori ea se oprește la o fază intermediară, în care toponimul, deși nu provoacă o reprezentare completă, reușește să o sugereze, apropiindu-se destul de mult ca aspect de un apelativ. Cazului nostru *Tongujeni/ Tînguței* i se pot găsi corespondente: *Plăvățești* (a. 1487) > *Plăvișeni*¹³³, *Băimaceni* (sec. XVII) > *Buimăceni*¹³⁴, *Dilțegani* („unde a fost Pătru Delțag”) > *Bilțigani/ Dilțigani*¹³⁵, *Hirtești* > *Hirtești*¹³⁶, *Litești* (a. 1550) > azi *Lintești*¹³⁷.

Corolarul 2. Opoziția radical nemotivat: motivat semantic determină încadrarea unui antroponim într-o categorie toponimică sau în alta (respectiv, în categoria toponimelor personale sau descriptive). Această opoziție este marcată prin opoziția de sufixe, personale: non-personale. Corolarul 1 al legii sesizează infiltrația sufixelor apelativice în clasa antroponimelor nemotivate semantic, în condiții în care omo-

¹²⁶ DIR, A, XIV—XV, I, 362, cf. XV, I, 278.

¹²⁷ DI, I. La începutul secolului al XVII-lea: *Păpeni* și *Popeni* (DI, II).

¹²⁸ DIR, A, XVI, III, 50.

¹²⁹ URICARIUL, XX, 88. În cataloghia de la 1846 există două sate cu acest nume: în ținutul Putnei, ocolul Zăbrăuții și în ținutul Galații, ocolul Horincii (*ib.*, XV, 387, 391).

¹³⁰ Referindu-se la toponimele în *-ari* și, în speșă, la *Albinari*, V. Bogrea găsea posibile următoarele explicații: „pluralul unui nume personal sau local” (*Albinaru*) și „pluralul apelativului respectiv” (*albinar* = stupar). Cf. *Contribuții la studiul sufixelor românești*, în DR, III, 1922—1923, p. 805—806. La rîndul său, IORDAN, T. 223 îl consideră un nume de ocupație, deși nu exclude posibilitatea ca toponimul să provină de la un antroponim la plural, pe care o privește însă cu rezervă. El conchide: „indiferent de semnificația lor reală, așa zice materială, toponimele [...] provin toate de la un apelativ care arată ocupația oamenilor” (nota 2). Concluzia nu este valabilă nici măcar pentru antroponimul care stă la baza derivatului nostru.

¹³¹ DIR, A, XVI, II, 59, 116—117 — Birlad.

¹³² DIR, A, XVII, II, 11, 253, 259, 309 — Tg. Neamț.

¹³³ URICARIUL, XVIII, 48

¹³⁴ DIR, A, XVII, II, 316 — Botoșani.

¹³⁵ DIR, A, XIV—XV, I, 174, 362, XVII, III, 103, IV, 103—105, 288, V, 179—189 — inclus în Cernați, Birlad.

¹³⁶ DI, I — Muscel.

¹³⁷ MANOLESCU, C. 294 — Pitești.

fonia sau deformarea fonetică le semantizează, făcând posibil transferul lor în clasa apelativelor. Semantizarea poate fi și rezultatul trecerii numelui propriu în categoria numelor comune, fapt care explică derivarea lui cu sufixe apelative. Acesta este, poate, cazul lui *Bogdan* (DA nu dă o etimologie pentru apelativul *bogdan*) și, sigur, cazul lui *Ignat*, devenit apelativ (= numele sărbătorii religioase cu patronul respectiv, DA), de unde toponimele *Bogdănei* și *Ignăței*¹³⁸. În popor multe nume de sfinți au devenit apelative, fiind folosite la plural pentru a denumi sărbători: *Filipii*, *Haralambii*¹³⁹, *Macaveii*, *Alexiii*, *Tecele*, *Savele* ș.a.¹⁴⁰. Transferul dintr-o categorie toponimică în alta se produce însă nu numai prin schimbarea clasei radicalelor, ci și prin schimbarea calității sufixelor. Combinate cu radicale motivate semantic, sufixele personale își pot pierde calitatea lor secundară, manifestată numai în toponimie, revenind la funcția lor adjectivală sau substantivală primară. În aceste cazuri baza antroponimică nu mai poate fi recunoscută și toponimele formate trec în categoria descriptivelor. Cf. Cărburești/azi *Cărbunari*¹⁴¹, Filfoești/ *Filțuiați*¹⁴², Budzești/ *Buzați*¹⁴³, Răscăuți/ Răscăeni/ *Răscăiați/ Răscăeji*¹⁴⁴. În unele cazuri procesul este însoțit de o modificare a radicalului, fie prin scurtare (Rugineni/ Rugini/ *Rugini/ Rujani*¹⁴⁵), fie prin amplificare (Ghimpeni/ *Ghimpați/ Inghimpați*¹⁴⁶ — ultimul este o formație parasintetică), fie prin modificare fonetică (Orlați/ *Urlați*¹⁴⁷, dintr-un antroponim *Orlea*, dovadă pîriul *Valea Orli(i)* de aici¹⁴⁸, astăzi *Valea Urloilui*, DG). Prin urmare: *la nivelul radicalelor antroponimice motivate (sau omofone cu un apelativ) opoziția dintre sufixele personale și non-personale este neutralizabilă.*

¹³⁸ *Ignăței* este numele actual al satului care, pînă în secolul al XVII-lea, se chema *Ignat* și *Ignăceni* (DIR, A, XIV—XV, I, 424, XVII, II, 54).

¹³⁹ Tudor Pamfile, *Mitologie românească, I, Dușmani și prieten al omului*, București, 1916, p. 143, 163.

¹⁴⁰ Tudor Pamfile, *Sărbătorile la români. Sărbătorile de toamnă și postul Crăciunului*, București, 1914, p. 1—2, 51, 56, 149.

¹⁴¹ DIR, A, XVI, I, 414 — Iași.

¹⁴² DI, I — Canacal. *Filfoi* este un antroponim folosit și în Moldova. Cf. *Seliștea lui Filfoi* (Bujor), DIR, A, XIV—XV, I, 229, *Filfoești/Filfoi/Fălfăești/Fălfăești* (Iași), DIR, A, XIV—XV, I, 317, XVI, III, 232, 410, IV, 135, 223, *Filioiești* (Fălcu) a. 1662, URICARIUL, XXIII, 257, *Mînzăteștii Fălfăești*, a. 1846, URICARIUL, XV, 401. Un supranume *Filfiitu* „filfiie din gură”, a fost înregistrat în Transilvania (Al. Cristureanu, *Supranumele locuitorilor din satul Răchitu-Sebeș, Hunedoara*, în CL, VI, 1961, p. 402).

¹⁴³ DIR, A, XIV—XV, I, 44, 370, XV, II, 36 — Tg. Neamț.

¹⁴⁴ DI, II — Găești. Cf. BCIR, XI, 1932, p. 26—27 (a. 1776). Antroponimul este probabil *Răscă* (CDO, 445) sau *Rășgău*, *Rășgău* (a. 1638, GHIBĂNESCU, S.I. XVI, 50, 63). Apelativul este *răscăiat*, variantă pentru *rizglat*.

¹⁴⁵ DIR, A, XIV—XV, I, 302, XVII, I, 58 — Birlad. Satul fi este întărit lui *Rugină*. Ca adjectiv, *rujan* înseamnă „roșcat” (DM).

¹⁴⁶ DI, I — Caracal. Cf. Iorga, *Documente urlițene*, p. 226, 229 (a. 1703, 1704).

¹⁴⁷ DI, I—II — Cricov.

¹⁴⁸ N. Iorga, *Documente de pe Valea Teleajenului*, în BCIR, IX, 1930, p. 130, a. 1794. Pentru sensul de apelativ al lui *urlat*, cf. SCRIBAN, D.; este folosit și în onomastică: *Dragoș Urlat*, DIR, A, XIV—XV, I, 96, dar varianta cu O- indică un alt radical antroponimic, quasi-omofon cu apelativul.

FORMAȚII CU PLURAL DIRECT

A. TOPONIME FORMATE DE LA ANTROPONIME NESUFIXATE

2-3. LEGILE PLURALULUI DIRECT

2. *Premisă.* În condițiile identității relative a radicalului unui toponim, alternanța sufixului colectiv cu desinența de plural *nu* este un indiciu al echivalenței lor funcționale. Ex.: *Graurești/ Graurii*¹⁴⁹, *Cuciulătești/ Cuciulați/ Căciulați*¹⁵⁰, *Buburuzeni/ Buburuzi*¹⁵¹, +*Portărești/ Portari*¹⁵², *Corzești/ Corzii*¹⁵³, *Cursești/ Cursăci*¹⁵⁴, *Ciorsăcești/ Ciorsaci*¹⁵⁵, *Ciurilești/ azi*, probabil, *Ciuri*¹⁵⁶, *Stolniceni/ Stolnici*¹⁵⁷, *Crainicești/ Crainici*¹⁵⁸, *Visterniceni/ Visternicii*¹⁵⁹, *Piticienii/ Piticii*¹⁶⁰. Pluralul este un semn al clasei nominale, spre deosebire de sufix, care marchează raportul dintre un grup social și un individ numit Buburuz, Graur sau Pitic. Întrucât duce la o modificare a semnificației, schimbul de marcă este o comutație și nu o substituție. Ea se prezintă *numai atunci* când antroponimul este motivat semantic (evident, avem în vedere perspectiva lingvistică a vorbitorilor care creează toponimele).

Lege: Schimbarea categoriei numărului la antroponimele în funcție toponimică este condiționată de natura semantică a radicalului.

Relația A: Antroponimele nemotivate semantic nu pot avea ca toponime un plural direct.

Relația B: Antroponimele motivate semantic pot avea ca toponime un plural direct.

Remarca 1. Numărul pluralelor directe de la antroponime motivate semantic este extrem de mare în toponimia românească. Spicuum doar câteva exemple: *Buciumi*, pe apa Galbenă, < *Bucium* (copiii lui *Toader*

¹⁴⁹ DIR, A, XVI, III, 349, IV, 148, XVII, II, 5, IV, 151, 380 — Negrești.

¹⁵⁰ DIR, A, XIV—XV, I, 232, XVI, IV, 119 — Roman.

¹⁵¹ GHIBĂNESCU, S.I. XVIII, 216 (a. 1546)/219. Satul îi este dăruit lui *Lazor Buburuz* de către Petru Vodă. La 1672: *Buburuzii* (IORGA, S.D. XXII, 355). Astăzi: Ivănești.

¹⁵² DIR, A, XV, II, 211, XVII, IV, 57, 255, 269 — Bîrlad.

¹⁵³ DI, II — Strehaia (astăzi *Corzu*). Cunoscînd numai atestarea cu plural direct de la 1619 și 1629, *Candrea* l-a considerat „probabil un plural *corzi* din coardă” (CANDREA, T. 222). Se pare că evoluția a fost următoarea: n. pers. *Coardă* > *Corzești* | *Corzi* > *Corzu*.

¹⁵⁴ DIR, A, XIV—XV, I, 143, XVI, I, 237—238, „unde este *Cur Sec*” — Vaslui.

¹⁵⁵ DIR, A, XIV—XV, I, 110, XVII, IV, 266, V, 273 — Fălticeni.

¹⁵⁶ DI, I—II — Tg. Jiu.

¹⁵⁷ DIR, A, XV, II, 159, XVI, IV, 47, 79—80 — Buhuși.

¹⁵⁸ COSTĂCHESCU, D.M.B. 160, a. 1497 /a. 1507 — inclus în *Homorocea*, Adj. Jud.

¹⁵⁹ DIR, A, XVI, III, 393, XVII, V, 23, 248.

¹⁶⁰ URICARIUL, XVIII, p. 136 (a. 1548) / p. 108 (a. 1528). I-a fost întărit lui *Toader Pitic* (DIR, A, XIV—XV, I, 33 — Bîrlad).

Bucium, strănepoți ai Onicăi, vînd satul la 1648¹⁶¹); *Harbuzii* < *Ghe-deon Harbuz*, căruia îi este întărit la 1497¹⁶²; *Răspopi* < *Giurge Răspop*, care stăpînește aici în jurul lui 1400¹⁶³; *Blinzii* e stăpînit de familia unui *Blindu* la 1528¹⁶⁴; *Părtănoși* < *Părtănos* „bărbier”, care îl stăpînește pe la 1330¹⁶⁵; *Scurți* < *Ignat Scurtu* de la 1661¹⁶⁶; *Grauri* < *Ion Graur* (a. 1617), care a stăpînit satul¹⁶⁷; *Tîrzi* < *Tîrziul* < *цело тръсия*, *цѣло бѣла кукаса тръсия*)¹⁶⁸; *Tunși* < *Tunsul*, dovadă păstrarea antroponimului ca nume al pîriului de lângă sat¹⁶⁹; *Ghibenii* (a. 1824) < familia *Ghiban*, bine reprezentată în secolul al XVIII-lea¹⁷⁰; *Cudalbi* < *Ștefan Cudalbul*, căruia la 1472 Ștefan cel Mare îi dăruiește satul¹⁷¹; *Mînzați* < *Avram Mînzat*, căruia i-a fost dăruit la 1651¹⁷²; *Posadnici* < *Stan Posadnicul*, ai cărui nepoți vînd o parte de sat la 1575¹⁷³; *Podobiți* < *Ivașco Podobitul*, căruia Ștefan Vodă îi dăruiește satul la 1445¹⁷⁴; la 1630 apare un *Ion Boușoru* din *Boușori*¹⁷⁵; *Vrabeți*, azi *Brabeți*¹⁷⁶ < un *Vrabeț*, slugă domnească¹⁷⁷; *Cacaleți* < *Ion Cacalețu*¹⁷⁸; *Zugravii* < *Ștefan Zugrav*, pictorul lui Alexandru cel Bun, căruia îi este dăruit la 1425¹⁷⁹; la 1614 se menționează un „*Bobleatec*, vătah ot *Bobleateci*”¹⁸⁰; +*Mărgelați* < un *Mărgelat* (se menționează aici *Trecătoarea lui Mărgel-*

¹⁶¹ Ghibănescu, I.Z. II—2, p. 173.

¹⁶² DIR, A, XV, II, 269 — Bîrlad. Fiii lui *Ivașco Harbuz* îl stăpînesc la 1493 (Ghibănescu, S.I. X, 354).

¹⁶³ Ghibănescu, S.I. XV, 34. La 1846: *Răspochii* — Tecuci (URICARIUL, XV, 388). Gh. Bogaci considera numele satului un „topografic” provenit dintr-o meta-teză a ucr. *roskopy* „teren răscolit, săpat”! (Note, Iași, 1939, p. 11).

¹⁶⁴ Ghibănescu, S.I. XVIII, 127. Cf. *Blindești* — Iași (URICARIUL, XV, 400).

¹⁶⁵ Ghibănescu, S.I. XV, 34 (etimologia este a editorului).

¹⁶⁶ Ghibănescu, S.I. XV, 419.

¹⁶⁷ D. BOGDAN, GL. 164.

¹⁶⁸ D. BOGDAN, GL. 206.

¹⁶⁹ DI, II — Gîlort. Menținerea radicalului antroponimic la singular pentru a denumi detalii de relief și planimetric este un important criteriu etimologic. Cf. „*Ibăneștii* pe *Ibăniasa* la *Dorehoi*” (a. 1742, BOGDAN, S. 235), pîriul și poiana *Ciunca* în satul +*Ciuncești* — Iași (M. Costăchescu, în I. NEC. V, 1925, p. 46 și nota 3), dealul și iazul *Corbul* în +*Corbești* — Iași (DIR, A, XVI, I, 162), movila lui *Rotimpan* la *Rotompănești* — Fălticeni (DIR, A, XIV—XV, I, 48), iazul lui *Cîrnul* la +*Cîrnești* — Bacău (DIR, A, XV, II, 206), movila lui *Puiu* la *Puești* — Bîrlad (DIR, A, XVI, I, 19), *Vălea Boușorului* (a. 1780) în satul *Boușorii* (a. 1678) — Vaslui (BCIR, IV, 1925, p. 223, 222) ș.a.

¹⁷⁰ Gh. Ghibănescu, *Prefață* la C. SION, p. XXI.

¹⁷¹ COSTĂCHESCU, D.M.Ș.M. 90—91 — Tecuci.

¹⁷² Ghibănescu, S.I. XXI, 76 — Tutova.

¹⁷³ Ghibănescu, S.I. XXI, 105.

¹⁷⁴ Ghibănescu, S.I. XXII, 92.

¹⁷⁵ Ghibănescu, S.I. XVI, 47 — Crasna (Vaslui).

¹⁷⁶ DI, II — Strehăia.

¹⁷⁷ DI, I, 14.

¹⁷⁸ CDO, 458.

¹⁷⁹ N. Iorga, în BCIR, X, 1931, p. 84 — Hîrlău.

¹⁸⁰ M. Costăchescu, în I. NEC. VII, 1928, p. 58.

lat)¹⁸¹; *Spărieți* este „satul *Spărietului*”¹⁸²; *Croitari* este satul lui *Mihai Croitor*¹⁸³; *Procelnici*, azi *Proselnici*, < *Ivașco Procelnicul*, ai căruia urmași îl vînd la 1490¹⁸⁴; *Brebi*, sat pe Idrici, „unde este casa lui *Ștefan Brebu*”¹⁸⁵; +*Buzați*, pe Siret, îi este întărit stolnicului *Mihul Buzațul*¹⁸⁶; *Bubuiuții (Boboiogii)* îi este întărit pîrcălabului de Roman, *Toader Bubuiog*¹⁸⁷; *Bărboși*, este „satul unde a fost *Bărbosul*”¹⁸⁸; *Uscății*, pe Pîriul Alb, îi este întărit în 1438 lui *Ivan Uscatul*¹⁸⁹; satul *Vîrstășii* este confirmat copiilor lui *Ivanco Vîrstatu* la 1491¹⁹⁰; satul *Cepari* de la 1722 este „moșia *Ceparului*” de la 1708¹⁹¹; *Grășii* (a. 1445) < *Grasul* (un *Coste Grasul* apare la 1487¹⁹²), dovadă *Pîriul Grasului* de acolo; *Novaci* < *Novac*¹⁹³; +*Bulgari* (Huși) < *Pavel Bulgariul*, care își avea locuința pe *Crasna* la 1434, în jurul căreia s-a format satul¹⁹⁴; *Zlătari* „unde este *Zlatariul*”¹⁹⁵; *Săcuianii de Jos* este întărit la 1507 urmașilor lui *Iachim Săcuianul*¹⁹⁶, ș.a.

Toponimele formate de la antroponime motivate semantic cu plural direct constituie o categorie egală ca importanță și la fel de bine reprezentată în limba română ca și toponimele cu sufixe colective. Ea a fost complet neglijată de către lingviști, dacă facem abstracție de cele câteva exemple pe care aceștia le-au cules din câteva studii de istorie și, mai ales, din ... Dicționarul geografic. Din cele 28 de exemple date de noi aici, 12 au fost discutate de I. Iordan în monografia sa: dintre acestea doar 2 au o etimologie corectă iar restul sînt încadrate eronat în categoria „sociale” sau „psihologice”. Autorul s-a bazat exclusiv pe „sentimentul lingvistic” — și nu este de mirare că a văzut în toponime simple apelative, negînd justificarea oricărei diferențieri¹⁹⁷; or, în afara perspectivei istorice care să permită

¹⁸¹ DIR, A, XVI, I, 290, XVII, I, 245.

¹⁸² DIR, A, XIV—XV, I, 83, XVII, I, 28 — Huși.

¹⁸³ DIR, A, XIV—XV, I, 232 — inclus în *Fîntînele, Bîrlad*.

¹⁸⁴ COSTĂCHESCU, D.M.Ș. 281 și nota 2.

¹⁸⁵ DIR, A, XIV—XV, I, 191 — Vasilui.

¹⁸⁶ DIR, A, XV, II, 31—32, XVI, I, 580 — Bacău.

¹⁸⁷ BĂLAN, D.B. I, 59, cf. DIR, A, XVI, I, 125—126.

¹⁸⁸ DIR, A, XVI, I, 266, XVII, V, 17 — Huși.

¹⁸⁹ Gh. Ghibănescu, în „Arhiva”, XXV, 1914, p. 178.

¹⁹⁰ BOGDAN, D.M. I, 445 — inclus în *Goești, Pașcani*.

¹⁹¹ I. Lupaș, *Documente istorice privitoare la moșiile brîncovenesti din Transilvania și Oltenia*, AIN, VI, 1931—1935, p. 7 și nota 1.

¹⁹² D. BOGDAN, GL. 164.

¹⁹³ I. Donat, *Considerații istorice asupra toponimiei românești*, II, LR, XIV, 1965, p. 282, nota 23. Termenul este folosit curent în zonă cu sens de apelativ, „urias, gigant” (SCRIBAN, D.) fiind sinonim cu *jidov* (cf. și Radu Sp. Popescu, *Fapte vechi și dialectale în onomastica din nord-vestul Olteniei*, com. la Colocviul de onomastică de la Cluj, 10—11 octombrie, 1969).

¹⁹⁴ Damian P. Bogdan, *Acte moldovenesti dinainte de Ștefan cel Mare*, Bucu-rești, 1938, p. 9, nota 8.

¹⁹⁵ DIR, A, XIV—XV, I, 155, XVII, I, 162 — Bacău.

¹⁹⁶ M. Costăchescu, în I. NEC. V, 1925, p. 200 — Suceava.

¹⁹⁷ Iorgu Iordan, *Numele proprii („Cum vorbim”, I, 1949, nr. 1, p. 27)*.

detectarea unor legi formative și diacronice specifice, a te baza pe sentimentul lingvistic înseamnă a face etimologie populară. „Orice etimologie, spunea A. Dauzat, trebuie să se sprijine pe cunoașterea și interpretarea formelor vechi ale numelui. O ipoteză bazată pe forma actuală, chiar dacă explicația acesteia ar părea evidentă, riscă să ducă la erori grave”¹⁹⁸.

Corolarul 1: *Un antroponim nemotivat semantic poate deveni toponim cu plural direct numai atunci când este omofon (total sau parțial) cu un apelativ și, ca atare, pluralul său coincide formal cu pluralul acestuia. Un caz de omofonie totală este numele satului Bîzgărați din fostul județ Romanați, pe care CĂNDREA, T. 139 îl pune în legătură cu antroponimele Bîzgă, Bîzgan, iar CDO, 193, cu supranumele Bazga, Bazgă. Etimologiile nu sînt satisfăcătoare: numele de persoană trebuie să fi fost, obligatoriu, terminat în -r sau în -rău. Oricum, pluralul dă naștere unei sintagme: bîzgă + răi, în care primul element este un epitet pentru o persoană „cu mustățile și sprîncenele mari și negre”¹⁹⁹. Un alt caz este toponimul Bădărăi²⁰⁰, al cărui plural se justifică probabil omofonic, deși cuvîntul, sporadic, circulă în Moldova²⁰¹ dar cu sensul de „mămăligă amestecată cu unt ori cu cașcaval și prăjită”²⁰². Schimbarea categoriei gramaticale se explică prin aceea că antroponimul este simțit ca fiind semnificativ ca sintagmă, dovadă etimologia populară curentă: bade rău. Aceeași situație pentru Mailați, pluralul numelui de persoană Mailat²⁰³, perceput ca*

¹⁹⁸ Albert Dauzat, *La Toponymie française*², Paris, 1946, p. 26—27.

¹⁹⁹ Ștefan Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Tara Oltului, București*, 1936, p. 174. Cf. și sensul de „specie de muscă mare” la D. Udrescu, *Glosar regional Argeș*, București, 1967. V. și bizguroi, „monstru cu care se sperie copiii” la SCRIBAN, D.; nu este exclus ca acesta să explice toponimul în întregime.

²⁰⁰ După DG, satul din com. Bivolari, Iași, se numea înainte Iugani sau Lurgani; el și-a luat numele „de la o familie de răzeși așezată aici”. C. SION, 28 citează pe un Bădărău „mazil, răzăș de la Bădărăi din ținutul Ieșii” (începutul sec. XIX). Despre satul din Botoșani țărani afirmă că „mai toți oamenii, nu prea mulți de altminteri, se numesc Bădărău” (JORDAN, T. 158, nota 1). Cf. Gh. Ghibănescu, *Spița neamului Bădărău*, în I. NEC. V, 1925, p. 234—257.

²⁰¹ HEM, 2845 și Sextil Pușcariu credeau că termenul nu mai circulă în graiuri (*Contribuții la gramatica istorică a limbii române*, în „An. Acad. Rom. Mem. Sect. lit.”, s. II, t. XXXIII, 1910—1911, p. 237). În Bont-Someș înseamnă însă „piine cu legumă” (Ștefan Pașca, *Glosar dialectal...*, în „An. Acad. Rom. Mem. Sect. lit.”, s. III, t. IV, 1928), iar în Vilcea, jug purtat de cîini și „bărbat necăsătorit” (*Lexic regional*, II, București, 1967, p. 19).

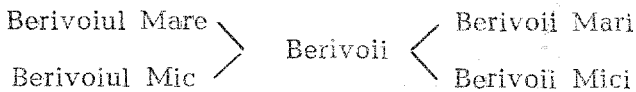
²⁰² SCRIBAN, D. Cf. Petre Coman, *Glosar dialectal*, în „An. Acad. Rom. Mem. Sect. lit.”, s. III, t. IX, 1938—1940, din Bogdănești — Fălțiceni.

²⁰³ Satul este atestat la 1600 (RIAF, II³, 1884, p. 211); la 1634 apare la singular, *Măilat*, dacă nu cumva este o greșeală de transcriere a lui I. Tanoviceanu (RIAF, XIV, 1913, p. 8). În Transilvania sînt două sate *Mailat*, unul lângă Arad și altul lângă Petroșeni (SDI, I, 376). Ca antroponim a fost folosit de nobilii români din Făgăraș și de moșneni (CDO, 314); un *Toader Mailat* apare și în Moldova (DIR, A, XVII, IV, 182). Etimologia este nesigură: N. Drăganu l-a considerat un derivat din sl. *moH* „meus” (ap. CDO, 314); poate fi însă un derivat cu sufixul *-at* din *Măilă* și nu este exclus ca sintagma însăși să stea la baza lui (cf. *Herlat*, explicat de CDO, 274, din *hier lat*).

sintagmă: *mai lat.* Se observă că pluralul unui toponim analizat ca fiind un compus afectează numai al doilea termen. Acesta este motivul pentru care pot avea plural și antroponimele în care omofonia cu un apelativ este parțială, reducându-se la finalul numelui de persoană: *Hociungi* < *Hociung cel bătrîn*²⁰⁴, *Hăjerăi* < *Hajerău*²⁰⁵ etc.

Corolarul 2. O situație specială au numele care desemnează un complex geografic constituit din elemente omoloage. Omologia impune considerarea lor ca termeni ai unei clase *toponimice*, în cadrul căreia se determină reciproc, deci se stabilesc raporturi de interdependență. Ex.: *Berivoii (Mari și Mici)*²⁰⁶, *Tamașii (de Sus, ai Tămășanului și Zlătari)*²⁰⁷. Deoarece determinarea este inclusă în formula fiecărui nume de loc, fiecare toponim este motivat ca ansamblu, deși unul din componenți este un antroponim neanalizat semantic. Este vorba de al doilea tip de motivare toponimică, extrinsecă: *Un antroponim nemotivat semantic (etimologic sau omofonic) poate deveni toponim cu plural direct numai pentru a marca un raport de interdependență între termenii unei clase toponimice.*

Remarca 2. Formele *Berivoii Mici, Berivoii Mari, Tamașii de Sus* etc. ar sugera un plural originar, dar unele atestări ale acestor nume sînt la singular: *Berivoiul Mic, Berivoiul Mare*²⁰⁸ și *Tamașul*²⁰⁹. Este vorba deci de o apariție a pluralului pe baza unei omonimii a toponimelor la singular (faza 1-a), după care pluralul s-a extins asupra fiecărui nume în parte (faza a 2-a):

Este interesant că, în Prahova, două sate omonime evoluează la o formă de plural sufixal: *Berivoiul de Jos și de Sus* (a. 1805) > *Berivoiești de Jos și de Sus*²¹⁰ (a. 1807), după care revin la singular, dar sufixate: *Berevoescul de Sus* (a. 1834, 1850, id. *ib.*, p. 137, 142), *Berevoescul de Jos* (DG).

²⁰⁴ În fostul ținut Roman. Despre el se vorbește la 1645 (GHIBĂNESCU, IZ II-2, 80); se numea, probabil, *Matei Hociung*, a. 1643 (GHIBĂNESCU, I. Z. II-1. 32).

²⁰⁵ DIR, A, XVI, III, 210, cf. CDO, 438.

²⁰⁶ Jud. Brașov, cf. MARTINOVICI-ISTRATI și SDT, I, 74.

²⁰⁷ Jud. Dâmbovița, cf. Frunzescu, *op. cit.*

²⁰⁸ MOLDOVAN-TOCAN și SDT, I, 74. La 1760—1762: *Berivoiul Mare și Mic (Nagy și Kis Berivoj)*, cf. Virgil Ciobanu, *Statistica românilor ardeleni din anii 1760—1762*, AIN, III, 1924—1925, p. 674.

²⁰⁹ IORDAN, T. 175, n. 2. Satul din Bacău are formele mai vechi la sg.: DIR, A, XIV—XV, I, 345, XVI, III, 63, XVII, V, 88—89, cf. DG. La 1846: *Tamașii* (URICARIUL, XV, 385).

²¹⁰ N. Iorga, în BCIR, XII, 1933, p. 127, 131.

B. TOPONIME FORMATE DE LA ANTROPONIME SUFIXATE

3. *Premisă*. Numele aceluiași localități prezintă uneori alternanțe în care sufixul colectiv este aparent: *Liteni/* fost *Litanouji*²¹¹, *Cîrstianii/ Cîrstianești*²¹². Alternanța indică radicale nemotivate sufixate cu *-an*: *Litan* și *Cîrstian*, în raport cu care primele forme toponimice reprezintă plurale directe²¹³. Constatarea este confirmată de alternanța singularului sufixat cu pluralul la toponimele: *Brătian/ Brătiani*²¹⁴, *Giurmenul/ Giurmeni*²¹⁵. Faptul că pluralul sufixului antroponimic coincide cu unul dintre sufixele toponimice personale are ca urmare perceperea toponimului nu ca un plural, ci ca un derivat de la o temă antroponimică diferită de cea reală: *Lit* + *-eni*, *Cîrstea* + *-ani*.

O situație diferită oferă alternanțele singular/plural la antroponimele motivate semantic și derivate cu sufixe, apelative, de tipul *Bărbuleji/ Bărbuleș*²¹⁶. Pluralul șterge din conștiința vorbitorilor orice relație cu un radical antroponimic primar, ceea ce înseamnă că schimbarea categoriei gramaticale este secundată, aici, de o schimbare a clasei semnificației.

Lege: Pluralul antroponimelor sufixate în funcție toponimică este condiționat de natura semantică a radicalului și de calitatea sufixului.

Relația A: Un antroponim nemotivat semantic poate deveni toponim la plural numai dacă sufixul său reprezintă singularul unuia dintre sufixele toponimice personale.

Remarca 1. Practic, exemplele sigure pentru această relație sînt destul de puține pînă în secolul al XVIII-lea, ceea ce contrazice convingerea pe care o au unii lingviști că sufixele toponimice personale cu aspect de plural au apărut din singularele lor, cu care se derivau antroponime. Sufixele colective s-au dezvoltat pe baza semnificației patronimice a singularelor lor, dar numele de sat nu se creau, în general, de la patronim, ci de la prenume sau supranume. La 18 ianuarie 1490 Ștefan cel Mare confirmă fetelor lui *Mircea Ciucescul* satul *Mirceștii*, iar copiilor lui *Danciul Ciucescul* satul *Dănceștii* (BOGDAN, D.M. I, 391—392). Pentru ca un nume de sat să apară ca pluralul unui antroponim derivat cu un sufix patronimic era necesar ca sufixul respectiv să-și piardă funcția inițială, devenind sufix onomastic general,

²¹¹ COSTĂCHESCU, D.M. I, 269 (a. 1429) — Suceava.

²¹² DI, I — Topoloveni.

²¹³ Exactitatea indicației date de alternanță se verifică, și aici, documentar: la 1515 Bogdan Vodă întărește satul nepoților lui *Costea Liteanul* (COSTĂCHESCU D.M.B. 381). Prima atestare: *hotarul lui Dragomir Liteanul* (DIR, A, XIV—XV, I, 83).

²¹⁴ DI, II — Curtea de Argeș.

²¹⁵ DI, I — astăzi *Giormanu*, Craiova. Este forma de singular oltenesc (= *Giormanul*). Cf. *Șarban Giurmele*, a. 1823, BCIR, VIII, 1929, p. 21.

²¹⁶ DI, II — azi *Bărbuleju*, Tîrgoviște.

adică folosit și pentru a crea prenume. În principiu, toate sufixele patronimice evoluează astfel și, ca atare, pot forma toponime la plural. Exemplele noastre sigure se reduc însă la sufixul *-an* care, dacă nu este unicul care să permită pluralul direct al unui antroponim nemotivat, este, în orice caz, cel mai frecvent și cel mai vechi, deoarece a venit din slavă și cu o funcție onomastică generală: *Dușani* < *Dușan*²¹⁷; *Giurcani* — satul lui *Giurcan Șandru cel Orb*²¹⁸; *Negovani* < *Negovanul*, care posedă o parte în acest sat pe la 1498²¹⁹; *Cosișeni* (a. 1600) < *Gherasim Cosișan* de la 1604²²⁰; *Rișcani* (Vaslui) < *Duma Rișcan*, stăpînul satului în prima jumătate a secolului al XV-lea²²¹; *hliza Brișcanilor* < familia lui *Gligore Brișcan*, care o stăpînea²²²; *Ștefenii* (Muntenia)²²³ și *Ștefanii* (Vaslui)²²⁴ < *Ștefan*; *Băzăvani* < *Băzăvan*²²⁵; *Șopîrleni*, fost Troianești < *Neagul Șopîrleanu*, care cumpără o parte de sat la 1533²²⁶; *Băiceni* (Botoșani) > *Băiceanu*, boier pe moșia căruia se refugiaseră moldovenii care au format satul²²⁷; *Docani* < *Docan*²²⁸.

În unele cazuri *-an* (*-ean*) marchează descendența locală, nu numai socială a individului (*Rișcan*, *Șopîrleanu*, *Băiceanu*) — de unde capacitatea sa de a forma supranume și, deci, posibilitatea de a se crea pe baza lui toponime personale. Sînt mai greu de probat pluralile toponimice pentru sufixe mai puțin complete decît *-an*, cum ar fi *-esc(u)*, pînă în veacul al XVIII-lea. În momentul în care un boier cumpăra un sat, putea să-și formeze numele de familie de la numele acestuia²²⁹, sau să-și impună numele său ca nume al satului²³⁰. Legătura de nume avea valoarea unui act sau a unei probe juridice de proprietate, ceea ce explică multe schimbări de nume, mai ales din veacul al XVIII-lea²³¹. Din acest motiv este greu de presupus filiația

²¹⁷ Sat dispărut — Mihăilești. Cf. DI, II.

²¹⁸ GHIBĂNESCU, S.I. XIX, 3.

²¹⁹ D. Buzatu, *op. cit.*, p. 417.

²²⁰ D. BOGAN, GL. 148.

²²¹ Gh. Ghibănescu, *Familia Rișcanu*, în I. NEC. XVI, 1926—1927, p. 240. *Rișcanii* de pe Eilan și-au luat numele de la unul din cei trei bătrîni ai satului, *Popa Rișcanu* (id. *ib.*, p. 243).

²²² V. G. Erbiceanu, în „Arhiva”, III, 1892, p. 432 (a. 1741).

²²³ N. Iorga, *Documente urlăfene*, p. 188, a. 1634.

²²⁴ DIR, A, XVII, III, 33.

²²⁵ Cf. *Culmea Băzăvenilor*, a. 1840, Mehedinți (BCIR, XII, 1933, p. 164). CANDREA, T. 113 presupune un derivat antroponimic de la sb. *baz* „boz”.

²²⁶ Acest individ era, la rîndul său, din alt sat *Șopîrleni*, întemeiat de boierul *Șopîrlă*, din vremea lui Ștefan cel Mare (cf. GHIBĂNESCU, S.I. XVII, 1—2).

²²⁷ Aurel I. Gheorghiu, *op. cit.*, p. 6.

²²⁸ C. SION, 84, menționează pe un *Docan* „moldovan, răzăs de la satul *Docanii*, ținutul Tutovei, mazil și birnici”.

²²⁹ Henri H. Stahl, *op. cit.*, p. 46—54.

²³⁰ Pentru a intra în posesia satului Bălești, *Tatomir Ursea* încearcă să-i schimbe numele în *Ursești* la 1493 (Buzatu, *op. cit.*, p. 417).

²³¹ I. Donat, *op. cit.*, p. 279.

exactă în situația în care proprietarul și satul au același nume. De ex., nu este deloc sigur că *Dimitrie Dăbăcescu*, stăpînul satului *Dăbăcești* din Oltenia, a dat numele său satului (-escu > -ești), cum crede D. Buzatu (*op. cit.*, p. 417). Dimpotrivă, deoarece în alte documente satul se numește *Doboca*²³², iar acesta este un nume de persoană de origine maghiară²³³, este posibil ca evoluția să fi fost simultană, ca în atîtea alte cazuri²³⁴: *Doboca* > 1° *Dăbăcescu* (patronimic) și > 2° *Dăbăcești* („ai lui *Doboca*“) sau, și mai probabil, *Doboca* > *Dăbăcești* > *Dăbăcescu*, dacă avem în vedere că individul era un proprietar și nu un membru al obștii. Este însă sigur că satul *Romaneștii* de lângă Craiova s-a numit așa de la primarul N. P. Romanescu, deoarece acesta l-a creat pe la 1900²³⁵ și că satul *Antonești* și-a luat numele de la proprietarul său, *Gheorghe Antonescu*, deoarece înainte se chema *Speriatul*²³⁶.

Relația B: Un antroponim motivat semantic poate deveni toponim la plural indiferent de calitatea sufixului cu care este derivat.

Remarca 2. Există o serie de antroponime care formează o categorie intermediară între apelativele în funcție onomastică (supranumele propriu-zise) și numele de persoană nemotivate semantic. Ele au fost create de la apelative dar cu sufixe onomastice, așa încît numele nu produce, în totalitatea sa, o reprezentare, ci o sugerează pe baza semnificației temei. Asemenea antroponime pot avea plural în virtutea motivării lor parțiale. Ex.: *Șuici* < *Șuică* vornicul, căruia îi este întărit²³⁷; *Cîrjei* < *C. Cîrjeu* (mort după 1890), proprietarul satului²³⁸; *Bărzăi*²³⁹ < *Bîrzău*²⁴⁰.

Corolarul 1. La unele nume de persoană care formează toponime cu plural direct sufixele sînt aparente. Cf. *Deșmiani*²⁴¹ < *Demiar* < gr.

²³² „Arhivele Olteniei“, VII, 1928, p. 168, 172.

²³³ CDO, 261: *Doboka*. Explicația este mult mai convingătoare decît curioasa contaminăție dintre ucr. *gubokij* + *doubu* sau dintre bg. *dubok* + ucr. *doubu* presupuse de JORDAN, T. 106.

²³⁴ După numele unui *Cernat* s-a numit satul *Cernătești*; fiul lui apare într-un document din 1463 ca *Șteful Cernătescul*, nume care alternează cu *Șteful Cernat* (BOGDAN, DM. I, 74).

²³⁵ D. Buzatu, *op. cit.*, p. 418.

²³⁶ DG — în fostul județ Teleorman, plasa Tîrgul.

²³⁷ DI, I — C. de Argeș. Membrii familiei se numeau *Șuicani* (a. 1708) sau *Șuicoi* (a. 1694), cf. BCIR, III, 1924, p. 91, 86 (sufixe patronimice echivalente).

²³⁸ Buzatu, *op. cit.*, p. 417 — Hînova.

²³⁹ După DA *bîrz-* este o temă onomatopeică, prezentă în *bîrzoiu*, *bîrzoiat*, *bîrzoba*, *bîrzăun* etc.

²⁴⁰ DI, II — Gilort (forma actuală este *Bîrzeiu*).

²⁴¹ DI, I — Beceni (azi *Gura Dimienii*). Există și un *Dimiani/Dămiani* (azi *Dimienii*, DI, II — Snagov) și *Dămieni* (SDT, I, 191 — Tg. Mureș).

Δεμιανός, Călimani²⁴² < Căliman < magh. Kelemen, Paraipani²⁴³ < Paraipan, poate < gr. mod. παραπάνω sau παραπάνω (CDO, 342), Rohații < Groza Rohat, care vinde satul la 1491²⁴⁴ < magh. rohad „putred” (CDO, 362), Coșmani < Coșman²⁴⁵. Prin urmare: Antroponimele nemotivate semantic pot forma toponime cu plural direct dacă terminația lor este omofonă cu singularul unui sufix toponimic personal.

Corolarul 2: Un antroponim nemotivat semantic (etimologic sau omofonic), dar prevăzut cu un sufix apelativic, poate deveni toponim cu plural direct numai pentru a marca un raport de interdependență între termenii unei clase toponimice. Ex.: Andreiași, comună care și-a luat numele de la satele omonime din componența sa, Andreiașul Muntenesc și Moldovenesc²⁴⁶.

C. CRITERII ETIMOLOGICE CU CARACTER LEGIC

4. LEGEA GENULUI

Premisă. O bună parte dintre toponimele clasificate, printr-o analiză de suprafață, în „sociale”, „psihologice” sau „istorice” sînt, de fapt, nume de persoană cu plural direct. Date fiind consecințele legilor 2 și 3, devin absolut necesare criteriile de distingere a bazei apelative de cea antroponimică a numelor de locuri.

Lege: Variabilitatea desinențelor de plural la toponimele personale este în funcție de caracterul motivării numelor respective.

Relația A: Antroponimele motivate semantic fac pluralul în -i ca socionime, indiferent de genul, respectiv de pluralul apelativelor corespunzătoare. Vom grupa socionimele (termenul, foarte potrivit, îi aparține lui Henri H. Stahl) în două categorii: a) formate de la antroponime cu plural de neutru ca apelative: *Mischii* < *Mischiu* sau *Mischie*²⁴⁷, *Ciu-*

²⁴² C. A. Stoide, *Documente și regeste nemțene de la Dabija Vodă*, în „Anuarul liceului «Petru Rareș» Piatra Neamț”, 1935—1936, p. 161 (a. 1662). Vezi și alternanțele singular/plural la numele satelor ardelenne terminate în -man și -an: *Ciocmani/Ciocman*, *Cotormani/Cotorman*, *Cohani/Cohan* ș.a. (SDT, I, 149, 170, 160). Este posibil ca, pentru unele, alternanța să fie doar un simplu fapt grafic.

²⁴³ Un sat *Para(i)pani* (Giurgiu) s-a numit ulterior *Arsache* (DI, I—II, cf. DG s.v. *Arsache*). DG mai înregistrează un cătun *Paraipani* în fostul județ Putna și o tîrlă în fostul județ Iașomița. *Paraipan* era numele unor familii de mocani ardeleni stabiliți în Dobrogea (cf. D. Șandru, *Mocanii în Dobrogea*, București, 1946, p. 97, nota 1).

²⁴⁴ GHIBĂNESCU, S.I. XIII, 26.

²⁴⁵ DIR, A, XIV—XV, I, 31, XV, II, 14. Ca și în cazul lui *Paraipan*, etimologia numelui este neclară.

²⁴⁶ În fostul județ Rîmnicul Sărat, cf. DG.

²⁴⁷ Cf. I. Donat, *op. cit.*, p. 282, nota 23; *mischiu* înseamnă „oțel” (DLR).

rii < Ciur²⁴⁸, Hurdugi (a. 1622) < Hurdug(ea)²⁴⁹, Cîrligi (Roman) < Toader Cîrlig, căruia i se întărește o parte de sat la 1520²⁵⁰, cf. Vadul Cîrligilor (Bacău, a. 1569)²⁵¹, Cojocii pe Bistrița²⁵² < Cojoc, + Rătezii (Vaslui)²⁵³ < Rătez, Peletiuții (Bacău) sau Peletucii²⁵⁴ < Pelet(i)uc²⁵⁵; b) formate de la antroponime cu plural de feminin ca apelative: Coșofani (a. 1619) < Coșofană (a. 1606)²⁵⁶, Cătușii (pe Birlad) < Cătușă (cf. gîria Cătușănei, tot aici)²⁵⁷, Tâlpigi (Huși) < Tâlpigă, dovadă alternanța Tâlpijani/Tâlpijeni²⁵⁸, Oglizii (Tg. Neamț) < Oglindă, deoarece alternează cu Oglindești²⁵⁹, Rebegi (Dolj) < Rebeagă²⁶⁰.

Relația se aplică și antroponimelor motivate semantic, derivate cu sufixe pur apelative: radicalele toponimelor Ciocîltești, Măcărești și Iălicioi formează variante toponimice de genul masculin la plural, prin combinarea cu sufixe apelative (Ciocîltei, Măcăreți și Policioari), deși în funcția lor de apelative sînt de genul neutru (ciocîlțeu, măcărej) sau feminin (policioară).

Remarca 1. Această lege poate servi drept criteriu de distingere a radicalelor antroponimice motivate semantic numai în cazul în care pluralul în -i este imposibil pentru apelativele corespunzătoare. Ea nu servește drept criteriu absolut deoarece pluralul „anormal” al apelativului poate exista fără să fie atestat. În orice caz, toponimele cu plurale „aberante” trebuie suspectate ca fiind create cu plural normal de la antroponime. De ex., nu vedem de ce Gorgani, considerat ca un plural neregulat de la entopicul gorgan²⁶¹, nu ar putea fi pluralul normal al numelui de persoană Gorgan (boieri cu acest nume apar la 1616²⁶²,

²⁴⁸ CDO, 31.

²⁴⁹ Cf. D. BOGDAN, GL. 167 și GHIBĂNESCU, S.I. III, 48, 50. La 1846: Hurdicii (Fălciu), cf. URICARIUL, XV, 398.

²⁵⁰ COSTĂCHESCU, D.M.S. 208.

²⁵¹ DIR, A, XVI, II, 200.

²⁵² BOGDAN, S. 233, a. 1742.

²⁵³ DIR, A, XVII, IV, 290, a. 1618.

²⁵⁴ DIR, A, XVI, IV, 34, XVII, IV, 458, BCIR, VIII, 1929. p. 47 (a. 1667), GHIBĂNESCU, I.Z. III-2, p. 75 (a. 1668).

²⁵⁵ Peletic s.n., înseamnă „pencula olarului” (SCRIBAN, D.), „singe încheșat” (Oltenia, cf. Lexic regional, I, București, 1960, p. 31), iar în forma peletiuț, în Moldova, „pînză de pînăjen” (Lexic regional, II, București, 1967, p. 121).

²⁵⁶ Cf. D. BOGDAN, GL. 148.

²⁵⁷ COSTĂCHESCU, D.M.S. 93, a. 1519.

²⁵⁸ DIR, A, XVII, II, 1-2, 325.

²⁵⁹ URICARIUL, XVII, 12 (a. 1634)/14 (a. 1636).

²⁶⁰ I. Iordan îl deriva din Rebeșca, Rebeșca (—Ar —-ian în toponimie, în „Arhiva”, XXX, 1923, p. 106). Cf. însă rebeagă, -gi s.f. „lucru vechi și uzat, stricat; rablă” (Lexic regional II, 71), „vechitură” și (despre animale) „căzătură” (D. Udrescu, op. cit.), în Oltenia și Muntenia.

²⁶¹ IORDAN, T. 36. Explicația a dat-o Iorga și a fost reluată de CANDREA T. 10—11.

²⁶² RIAF, XI², 1910, p. 283.

1624²⁶³, 1628²⁶⁴, 1630²⁶⁵, 1755²⁶⁶ ș.a.²⁶⁷). Cf. satul *Gorgănești—Buzău* (DG). În materialul documentar consultat am întâlnit a singură excepție de la legea genului: satul *Poienile*, azi *Petrești*, dăruit la 1572 urmașilor lui *Ivanču Poiană*²⁶⁸. Documentul este însă o traducere târzie (vezi și DIR, A XVI, III, 9, I, 151). Sînt posibile două explicații: a) proprietarul și-a luat numele de la sat (cf. *Petru Vilna*, care dăruiește la 1472 satul său pe râul *Vilna*²⁶⁹); b) documentul original slav conținea un plural pentru *poiană*, care a fost tradus greșit prin *Poienile* pro *Poienii*. Este greu de conceput ca, într-o vreme cînd numele satului era și al locuitorilor, să se producă o confuzie²⁷⁰. Traducerea greșită a putut fi favorizată de faptul că denumirea veche fusese de mult înlocuită.

Relația B: Antroponimele motivate toponimic pot avea plural de feminin, masculin sau neutru, indiferent de genul lor originar. Oferim exemple de plural feminin și neutru pentru nume de persoană masculine, nemotivate semantic dar motivate toponimic. Satul *Neculele* își explică numele de la pîraiele de pe teritoriul său, care se numesc fiecare *Necula*²⁷¹. Toponimul *Voicurile* (*Poiana Sibiului*) este sinonim cu *Coastele lui Voicu*²⁷², ceea ce înseamnă că pluralul a apărut din necesitatea acordului numelui de persoană cu pluralitatea obiectului geografic desemnat. Două sate din Bucovina, *Onutul de Sus* și *de Jos*²⁷³ sînt numite într-un document *Onuturile*²⁷⁴. Un sat dispărut de lângă actualul sat *Drăganu* (*Oltețu*) se numea *Vălenii dintre Drăgane* (DI, II), unde *Drăganele* desemnează două dealuri, numite fiecare *Drăganu* (DG). *Fărcașele* (*Cîrlibaba*) e un sat compus din *Fărcașul de Sus* și *de Jos* (IORDAN, T. 391 și nota 3), iar *Vicovele* de la 1742²⁷⁵ din *Vicovul de Sus* și *de Jos*.

Remarca 2. Antroponimele de genul feminin nu pot deveni toponime la plural decît pentru a marca un raport de interdependență între termenii unei clase toponimice. Ex.: *Budesile*, comună lângă *Pitești*, formată din satele *Budeasa Mare* și *Mică* (DG), *Văronicele*, două sate omonime dispărute, lângă T. Severin (DI, I), *Dragoslavele* etc. Necunoașterea fenomenului motivării toponimice a condus la interpretări

²⁶³ BCIR, XI, 1932, p. 55.

²⁶⁴ GHIBĂNESCU, S.I. IX, 102: pîrcălabul *Gavril Gorgan*.

²⁶⁵ ANON. CĂNTAC. 96.

²⁶⁶ GHIBĂNESCU, S.I. VII—VIII, 197; *Toader Gorgan*.

²⁶⁷ Cf. și un bejenar din Ardeal, *Gavrilă Gorgan*, la 1762 (I. Marțian, *op. cit.*, p. 172).

²⁶⁸ URICARIUL, XVII, 1—2.

²⁶⁹ „Arhiva”, XXV, 1914, p. 180.

²⁷⁰ Cf. *Poienesti*, 4 sate în ținutul Vaslui la 1846 (URICARIUL, XV, 395).

²⁷¹ DI, I — Rîmnicu Sărat.

²⁷² Eugen Tănase, *Toponimia comunei Poiana Sibiului*, în „Analele Univ. din Timișoara”, seria št. filol., V, 1967, p. 27.

²⁷³ Explicația *Onut* < Ion a dat-o V. Bogrea, AIN, III, 1924—1925, p. 713.

²⁷⁴ „Să dați amîndoror *Onuturilor* căte în giuamătate” (BĂLAN, D. B. III, 19, a. 1665).

²⁷⁵ BOGDAN, S. 222, 224.

arbitrare. După N. A. Constantinescu, în toponimele *Năculele, Văronicele, Iacovile, Ivănețele* etc. ar exista „flexiunea (sic!) -ele, -ile”, care „formează patronime pentru un grup de fiice” (CDO, LXVI)! El înseamnă în această categorie chiar și numele sărbătorii *Anastasiilor*, unde numele propriu a devenit apelativ și se comportă ca atare (vezi *ante*, p. 29).

5. LEGEA ACCENTULUI

Premisă. În lexicul comun regulile de accentuare nu sînt condiționate semantic. De asemenea, nu toate sufixele sînt accentuate. Toponimele formate de la antroponime se comportă diferențiat sub aspect morfologic, în funcție de natura semantică a radicalelor. Deoarece accentul are capacitatea de a marca un fenomen morfologic, diferențierea toponimelor în planul categoriei numărului își are corespondentul în planul accentuării.

Lege : Variabilitatea accentuării toponimelor provenite din antroponime la plural este în funcție de natura semantică a radicalelor.

Relația A: Pluralul antroponimelor nemotivate semantic se face numai în condiții de oxitonie. Ex. : *Damiáni, Parapáni, Ruséți*.

Remarca 1. Relația este consecința faptului că, pînă în secolul al XVIII-lea, pluralul antroponimelor nemotivate semantic este întotdeauna un plural al sufixului, conform legii nr. 3. Or, sufixele toponimice personale sînt toate accentuate. Pluralul oxiton se menține și după secolul al XVIII-lea, cînd apar toponime cu plural direct de la antroponime nemotivate : *Ruséți* < *Rusét*²⁷⁶ < *Rüset*.

Relația B: Pluralul antroponimelor motivate semantic este posibil și în poziție non-oxitonă. Ex. : *Bobótnici* < *Bobótnicul*²⁷⁷, *Gálbeni* < *Gálbenul*²⁷⁸, *Síngerii* < *Sínger*²⁷⁹.

Remarca 2. Explicația toponimului *Dealul Búcuri* (Muscel) ca plural al antroponimului nemotivat *Búcur*, avansată de O. Densusianu²⁸⁰ și reluată de IORDAN, T. 164, nota 4, contrazice atât legea accentului cît și legea pluralului direct. Un plural *búcuri* nu este totuși atestat în dicționarele noastre pentru nici un apelativ. În *Atlasul lingvistic mol-*

²⁷⁶ Cf. I. Donat, *op. cit.*, p. 282, nota 23.

²⁷⁷ DI, I — Strehăia (ambele forme alternează).

²⁷⁸ Sat lângă Adjud, cf. DG, care derivă numele de la un *Fătu Galben*, pe baza unui document de la 1730.

²⁷⁹ C. SION, 346 — Botoșani, cf. CDO, 458.

²⁸⁰ Ovid Densusianu, *Studii de filologie română*, București, 1898, p. 6—7.

dovenesc²⁸¹ se găsește însă *bucuri* ca plural al lui *buc* „fag” în punctele 81, 98, 113, 120, 146, 190, 225, 226, 229, alături de pluralul *buci*, singurul înregistrat în DA. De altfel, în aceeași zonă, apare o formație toponimică analogă, *Braduri*, interpretat de IORDAN, T. 378 ca un „plural neregulat”, de unde o întreagă teorie a creației toponimice, care ar implica *ab initio* o diferențiere morfologică a lexicului toponimic de cel curent. Or, procesul denominației este condus de imperatiul *identificării*; distincția se face prin *selecția* apelativelor corespunzătoare, nu prin eliminarea sensului (pentru că *Braduri* nu are sens pentru cine nu folosește curent acest plural). Dacă *bucuri* nu este (încă) atestat în regiune, *braduri* este²⁸².

Contravine acelorasi legi și explicația dată de N. A. Constantinescu toponimelor în *-oți*, ca fiind plurale ale unor antroponime în *-otă*. Trecerea la plural nu justifică schimbarea accentului: un toponim ca *Stupina din Leăoți*, care desemnează un complex geografic compus din elemente omonime (*Leăota de Mijloc* și *de Sus*, DJ, I), menține accentul inițial.

Corolar : Antroponimele nemotivate semantic pot deveni toponime la plural în poziție non-oxitonă, numai pentru a marca un raport de interdependență între termenii unei clase toponimice. Ex. : *Leăoți*, *Neculele*, *Văicurile*.

ACȚIUNEA LEGILOR TOPONIMICE

Din punct de vedere diacronic, legile au o aplicabilitate absolută pînă la sfîrșitul veacului al XVII-lea și începutul celui de al XVIII-lea. După această perioadă încep să apară toponime cu plural direct de la nume de persoană nemotivate semantic. Cf. *Valea Arghirilor* (a. 1722)²⁸³, *Varticii* (a. 1766)²⁸⁴, *Iuracii* (a. 1818)²⁸⁵, *Basarabi* (a. 1880)²⁸⁶ ș.a. Faptul este o consecință a apariției claselor antroponimice formate din numele de familie la plural, în manieră latină (la umanisti) și greacă. Traducînd din Bonfinius, C. Cantacuzino vorbește de *Corvini* (lat. *Corvinos*)²⁸⁷. În lista familiilor boieresti de origine străină, Cantemir menționează numele *Paleologhilor*, *Sevastosilor*, *Grillilor*, *Hrisoverghilor*, *Asanilor*, *Russetilor*, cu corespondențe perfecte în textul latin propriu : *Palaeologorum*, *Sebastorum*, *Grilorum*, *Chrysobergiorum*, *Asanarum*,

²⁸¹ Academia de Științe a R. S. S. Moldovenești, *Atlasul lingvistic moldovenesc*, I, 2, Chișinău, 1968, h fași. În punctele 35 și 224 apare un plural neutru și pentru *faș*: *fașuri*.

²⁸² *Glosar dialectal Oltenia*, București, 1967 s.v.

²⁸³ Ghibănescu, în I. NEC. VII, 1928, p. 251.

²⁸⁴ IORGA, S.D. XVI, 213.

²⁸⁵ IORGA, S.D. XXII, 174.

²⁸⁶ Buzatu, op. cit., p. 429, cf. DG.

²⁸⁷ Constantin Cantacuzino, *Istoria Țării Rumânești (Cronicari munteni*, I, Buc. 1961), p. 70.

*Rossetorum*²⁸⁸. Domnii munteni sînt numiți *Basarabi* de M. Costin²⁸⁹, și de ANON. CANTAC. 1, grozii unguri, *Esterhazii* de R. Popescu²⁹⁰. *Cantacuzinii*, plural după gr. οἱ Καντακουζήνοι, este folosit de R. Popescu²⁹¹, Anonimul Brîncovenesc²⁹², Gheorgachi²⁹³. Pe la începutul veacului al XIX-lea se vorbește de *Alhazii*, frații *Grigorii*, *Ioanii*, *Chiriecii*, frații *Harballi*²⁹⁴, frații *Ghermani*²⁹⁵. Moda franceză desăvîrșește tendința spre plural direct, începută în perioada umanistă. Este edificatoare interogația retorică pe tema „ubi sunt qui ante nos” a lui Săghinescu: „Dar unde sînteți, *Asachi*, *Bălcești*, *Bollaci*, *Cantemiri*, [...] *Heliazi*, *Hurmuzachi*, *Lambriori*, *Lazări*, *Melchisedechi*...”²⁹⁶. A. Philippide acordă dreptul la plural nu numai unor nume de persoană (*Toaderi*, *Vasili*), dar și unor nume de localități, indiferent de faptul că sînt unice sau au omonime²⁹⁷. La păturile culte dispăre sentimentul unei dependențe dintre natura semantică a radicalului și categoria numărului. Ca urmare, devin frecvente pluralele de lectură (livrești): *Făgărașii*, *Vladimirii*, *Filiașii* pentru nume care au reprezentat, la origine, singulare cu consoanele finale pronunțate muiat, dar notate cu *-i* final în transcriptiile moderne²⁹⁸. Pe de altă parte, se șterge semnificația inițială a sufixelor personale, care încep să fie folosite arbitrar, prin confuzie cu alte sufixe, avînd o funcție diferită. Cînd bejenarii din cătunul *Bejenia* s-au mutat, în 1906, în satul *Gruu* (Olt), au numit partea lor de sat *Bejenești*²⁹⁹, unde *-ești* are o funcție patronimică. Începînd din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, administrația impune sistemul de denotație simbolic, bazat pe folosirea antroponimelor la nominativ singular. Toponimele „comemorative” înlocuiesc atît sistemul sufixal, organic românesc, cît și pe cel cu plural direct, care începuse să se dezvolte în veacul al XVIII-lea.

²⁸⁸ Dimitrie Cantemir, *Hronicul vechimii a romano-moldo-vlahilor*, Buc., 1901, p. 25—26/47—48.

²⁸⁹ Miron Costin, *Opere*, București, 1958 (ed. P. P. Panaitescu), p. 223.

²⁹⁰ Radu Popescu, *Istoriile domnilor Țării Românești*, București, 1963 (ed. Const. Grecescu), p. 110.

²⁹¹ Radu Popescu, *op. cit.*, p. 104, 161.

²⁹² Anonimul brîncovenesc, în vol. *Cronicari munteni*, II, București, 1961 (ed. Mihail Gregorian), p. 283.

²⁹³ Dan Simonescu, *Literatura românească de ceremonial. Condica lui Gheorgachi (1762)*, București, 1939, p. 269.

²⁹⁴ C. SION, 16, 73, 113, 148, 410.

²⁹⁵ I. Cojocaru, *Documente privitoare la economia Țării Românești (1800—1850)*, București, 1958, p. 924, a. 1847.

²⁹⁶ V. Săghinescu, *Scrutare «Dicționarului Universal al Limbei române» de Lazăr Șăineanu...*, Iași, 1898, p. 49.

²⁹⁷ Alexandru Philippide, *Gramatică elementară a limbii române*, Iași, 1897, capitolul *Declinarea*.

²⁹⁸ În DI, II: *Vladimiri*; în DG: *Filiași*. Cf. însă *Vladimirul ă* (a. 1818), *Vladimiru* (catastif 1818), *Filiașu* (a. 1833) la IORGA, S.D. XXII, 174, 146, 199.

²⁹⁹ Mircea Tomescu, *Migrațiile din com. Aluniș (jud. Olt) și influențele lor*, Craiova, 1942, p. 6. Cf. și „moșnenii Sibiești/Sibieni” la 1839 (CDO, 370).

CARACTERIZARE

1. Spre deosebire de *regulă*, care limitează valabilitatea unei relații, *legea* are o aplicabilitate absolut generală, fiind în afara diferențierilor orizontale (diatopice) și verticale (diastrotice) ale unei limbi. Considerînd „moderne și literare” formele cu singular refăcut ale toponimelor cu plural original (Bucureștiul, Iașul), Gramatica Academiei încearcă să stabilească o regulă³⁰⁰. Relațiile stabile de noi sint legi în virtutea *naturii lor sistematice*. Într-adevăr, ele descriu opozițiile fundamentale de constituire a toponimiei personale (caracterul nemotivat: motivat al antroponimelor și personal: non-personal al sufixelor); or, opoziția este un fenomen de structură.

2. Referindu-se la însuși procesul de apariție al toponimelor personale, ele sint de *tip formativ*.

3. Particularitatea frapantă a legilor toponimice este binarismul lor, care presupune clasificarea mărcilor morfologice a numelor de locuri în funcție de dubla ipostază valorică a numelor de persoană, aceea de nume proprii și de termeni ai unei clase. Ca nume proprii, antroponimele nu pot avea plural; unidimensionalitatea lor este menținută prin combinarea cu sufixe specializate, pluralia tantum. Acest procedeu este aplicat fără excepție radicalelor nemotivate semantic — baza sistemului toponimic personal și expresia cea mai pură de *signum proprium*. Cînd radicalul este motivat semantic, el poate fi perceput și ca termen al unei clase nominale. În această calitate el poate avea plural sau poate fi derivat cu sufixe apelative. Paralel, are loc o reducere a funcției secundare la semnificație, fapt care se reflectă în schimbarea categoriei toponimului din personal în descriptiv. Mutația funcțională dovedește că nu este vorba de manifestări diferite din cadrul unui sistem unic, ci de o interferență de sisteme, care se produce atunci cînd sistemul personal conține un „inel slab”, respectiv antroponime semantic motivate care, în virtutea acestui fapt, sint supuse unei duble presiuni, vizînd fie funcția, fie semnificația lor. Fapt cu totul remarcabil, acțiunea sistemului apelativ se limitează la schimbarea categoriei morfologice a numelor proprii motivate; ea nu le impune mărcile corespunzătoare noii funcții. Dacă un antroponim este, ca apelativ, de genul neutru sau feminin, el va avea la plural, invariabil, desinența masculină *-i*. Rezultatul interferenței este un hibrid nu numai morfologic, ci și în planul semnificației. Deoarece mutația valorii radicalului nu este justificabilă de legile sistemului personal, caracterizarea toponimică va fi falsă: nu există nici o bază reală pentru a-i numi pe locuitorii Flămînzi, Orbi sau Rîncezi, cît timp există un punct de plecare antroponimic.

³⁰⁰ Gramatica limbii române, I, București, 1963, p. 66.

Presiunea sistemului apelativic nu se exercită numai în procesul de toponimizare a numelui de persoană, ci și după ce numele s-a constituit ca toponim personal. El poate deveni omonim cu altul și, ca atare, motivat toponimic. Ca termen al clasei toponimice el poate fi derivat cu un sufix apelativic sau poate trece la plural, indiferent dacă este sau nu motivat semantic.

Așa cum au fost stabilite, legile toponimice pun în ecuație nu numai datele unui anumit sistem, ci ale unui întreg proces al interpenetrației de sisteme, de unde *caracterul lor dinamic*.

SIGLE ȘI ABREVIERI

- AIIN — „Anuarul Institutului de istorie națională” (Cluj).
 ANTON. CANTAC. — *Istoria Țării Românești, 1290—1690 (Letopiseșul cantacuznesc)*, București, 1960.
 BĂLAN, D. B. — *T. Bălan, Documente bucovinene, I—VI, 1933—1942*.
 BCIR — „Buletinul Comisiei istorice a României”
 BIFR — „Buletinul Institutului de filologie română «Alexandru Philippide»” (Iași).
 BL — „Bulletin linguistique” (București).
 BOGDAN, D. M. — I. Bogdan, *Documentele lui Ștefan cel Mare, I—II, București, 1913*.
 BOGDAN, S. — Idem, *Sămile mîndștirilor de țară din Moldova pe anul 1742* (BCIR, I, 1915)
 D. BOGDAN, GL. — Damian P. Bogdan, *Glosarul cuvintelor românești din documentele slavo-române*, București, 1946.
 CANDREA, T. — I. A. Candrea, *Introducere în studiul toponimiei, cu privire specială asupra toponimiei Olteniei și Bănatului* [curs litogr.], București, 1927—1928.
 CAT. MOLD. I — *Catalogul documentelor moldovenești din Arhiva Istorică Centrală a Statului, I, 1387—1620*, București, 1957.
 CDO — N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, 1963.
 CL — „Cercetări de lingvistică” (Cluj).
 COSTĂCHESCU, D. M. — M. Costăchescu, *Documente moldovenești înainte de Ștefan cel Mare, I—II, Iași, 1942*.
 COSTĂCHESCU, D.M.B. — Idem, *Documentele moldovenești de la Bogdan voevod, (1504—1517)*, București, 1940.
 COSTĂCHESCU, D.M.Ș. — Idem, *Documentele moldovenești de la Ștefăniță voevod (1517—1527)*, Iași, 1943.
 COSTĂCHESCU, D.M.Ș.M. — Idem, *Documente moldovenești de la Ștefan cel Mare, Iași, 1933*.
 DA — Academia Română, *Dicționarul limbii române*, București, 1913—1949.
 DC — Gh. I. Lahovari, C. I. Brătianu, Gr. Tocilescu, *Marele Dicționar Geografic al României*, București, 1898—1902.
 DI — Ion Donat și colectivul, *Indicele numelor de locuri la DIR, B, I (XIII—XVI), II (1601—1625)*, București 1956, 1960.
 DIR, A, B — *Documente privind istoria României, A, Moldova, B, Țara Românească*, 22 vol., București, 1951—1956.
 DLR — Academia R.S.R., *Dicționarul limbii române*, București 1966 și urm.

- DM — Idem, *Dicționarul limbii române moderne*, București, 1967.
- DR. — „Dacoromania” (Cluj-Sibiu).
- GHBĂNESCU, I. Z. — Gh. Ghibănescu, *Ispisoace și zapise*, I—V, Iași, 1906—1933.
- GHBĂNESCU, S. I. — Idem, *Surete și izvoade*, I—XXV, Iași, 1906—1933.
- GS — „Grai și suflet” (București).
- HEM — Bogdan Petriceicu Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae*, I—IV, București, 1887—1898.
- HURMUZAKI — Eudoxiu de Hurmuzaki, *Documente privitoare la istoria românilor*, București, I, 1887 și urm.
- I. NEC. — „Ioan Neculce”. Buletinul muzeului municipal Iași.
- IORDAN, T. — Iorgu Jordan, *Toponimia românească*, București, 1963.
- IORGA, S. D. — N. Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, I—XXV, București, 1901—1916.
- LR — „Limba română” (București).
- MANOLESCU, C. — Radu Manolescu, *Comerțul Țării Românești și Moldovei cu Brașovul (secolele XIV—XVI)*, București, 1965.
- MARTINOVICI-ISTRATI — C. Martinovici și N. Istrati, *Dicționarul Transilvaniei, Banatului și celorlalte ținuturi alipite*, Cluj, 1922.
- MOLDOVAN-TOGAN — Silvestru Moldovan și Nicolae Togan, *Dicționarul numirilor de localități cu populațiune română din Ungaria, Sibiu*, 1909.
- RIAF — „Revista pentru istorie, arheologie și filologie” (București).
- SCRIBAN, D. — Aug. Scriban, *Dicționarul limbii românești*, Iași, 1939.
- SDT — Coriolan Suciu, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, I—II, București, 1968.
- ȘĂINEANU, D. U. — Lazăr Șăineanu, *Dicționar universal al limbii române*, București, 1925.
- C. SION — Constantin Sion, *Arhondologia Moldovei*, Iași, 1892.
- TOCILESCU, D. I. — Gr. G. Tocilescu, *534 documente istorice slavo-române din Țara Românească și Moldova*, București, 1931.
- URICARIUL — Theodor Codrescu, *Uricariul?*, I—XXV, Iași, 1871 ș.u.

LES LOIS FORMATIVES DES TOPONYMES ROUMAINS AVEC RADICAL ANTHROPONYMIQUE. I. FORMATIONS DE PLURIEL

RÉSUMÉ

La toponymie roumaine a été jusque maintenant étudiée sélectivement, en fonction de l'intérêt historique ou lexical que présentent les noms de lieu. Cette orientation a eu deux conséquences importantes : 1. on a nié toute organisation spécifique des toponymes, qui les distingue des appellatifs proprement dits ; 2. la toponymie est devenue une annexe de l'histoire où a confondu son domaine avec celui de la lexicologie.

Or, le phénomène toponymique doit être également abordé pour soi-même. La toponymie ne peut pas devenir une discipline indépendante sans reconnaître ses propres lois, qui définissent sa structure. Dans l'étude ci-présente, l'auteur établit 5 lois que dirigent la formation des toponymes roumains personnels, depuis les premières attestations jusqu'au XVIIIe siècle. Les lois se fondent sur la constatation d'une opposition fondamentale entre les anthroponymes : motivés et non-motivés sémantiquement (de la perspective du sujet parlant, évidemment), qui se reflètent en deux modalités formatives. Si l'anthroponyme est non-motivé sémantiquement, il ne peut pas avoir, comme toponyme, un pluriel direct, mais seulement à l'aide de cer-

tains suffixes spécialisés dans la dérivation toponymique personnelle, pluralia tantum: *-ești*, *-ani* (*-eni*), *-oși* (*-oi*), *-ari* (*-eri*) et *-ați*. S'il est motivé sémantiquement, il peut avoir un pluriel ou peut être dérivé avec suffixes appellatifs (les lois 1 et 2). Le binarisme se maintient au cas des anthroponymes suffixés: si le suffixe représente le singulier de l'un des suffixes toponymiques personnels, le nom de personne non-motivé peut avoir comme toponyme, un pluriel direct; si le nom de personne est motivé sémantiquement, il peut avoir un pluriel sans égard à la qualité du suffixe avec lequel il est dérivé (la loi 3). Le pluriel des anthroponymes motivés n'est pas fait avec les mêmes désinences que celles des appellatifs correspondants, mais seulement à l'aide de la désinence *-i* (la loi no. 4) et toujours en conditions d'oxytonie (la loi no. 5). Ces lois ont plusieurs corollaires qui groupent les exceptions apparentes — au fond conditions de formation spéciales. Si un nom de personne non-motivé est homophone avec un appellatif, il peut avoir un pluriel direct, ou peut être dérivé avec des suffixes appellatifs. D'une autre part, un anthroponyme non-motivé sémantiquement (ou homophonique) peut avoir un pluriel direct pour marquer un rapport d'interdépendance entre les termes d'une classe toponymique (motivation toponymique extrinsèque, au cas des „homonymies“ géographiques). Les anthroponymes motivés toponymiquement peuvent avoir pluriel de masculin, de féminin ou de neutre (donc, avec n'importe quelle désinence), sans égard à leur genre originaire; ce pluriel est aussi possible en position non-oxytonique.

Conclusions: 1. L'existence des lois démontre le caractère systématique de la toponymie personnelle. Elles décrivent les oppositions fondamentales de constitution; or, l'opposition est un phénomène de structure. 2. Ces lois sont propres à la toponymie, quoique les morphèmes constitutifs se trouvent dans le lexique courant. 3. Les lois n'ont pas d'exceptions: les déviations signifient des conditions particulières de formation (corollaires). 4. Les lois toponymiques ont une action limitée dans le temps. 5. Les différences formatives déterminées par la nature sémantique du radical sont la manifestation de l'action de deux systèmes: le système toponymique personnel proprement-dit, formé d'anthroponymes non-motivés, et le système toponymique descriptif, constitué d'appellatifs. Les anthroponymes motivés sémantiquement constituent „l'anneau faible“ du système personnel; ils sont soumis à une double pression, en visant soit leur fonction (d'où leur attraction dans la catégorie des „personnels“), soit leur signification (d'où leur attraction dans la catégorie des „descriptifs“). Fait remarquable, l'action du système appellatif se limite au changement de la catégorie morphologique des noms propres motivés, mais ne leur impose pas les marques correspondantes à leur nouvelle fonction. Les lois de la toponymie mettent, donc, en équation, non seulement les données d'un certain système, mais de tout un processus d'interpénétration de systèmes, d'où leur caractère dynamique.